N:r 17. Årg. 19. 1 SEPT. 1914. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳

Kina-Missionstidningen

Sinims Land

耶和華以拉

Utgifvare Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redigeras af ERIK FOLKE och EMMA BESKOW. | Expedition: *Malmtorgsgatan 8.* | Telegramadress: »*Sinim*», *Stockholm.* | Telefon: Riks. 44 59. Allm. 224 73.

Innehåll: Israels lofsång. — Bön för missionen. — Missionsmöte i Ofvanmyra. — Flickskolan i Yungcheng. — Hvita Vargens bedrifter. — Uppmuntran för ett trött sinne. — Offervillighet. — Frisk doft. — Lille Eriks tankar.

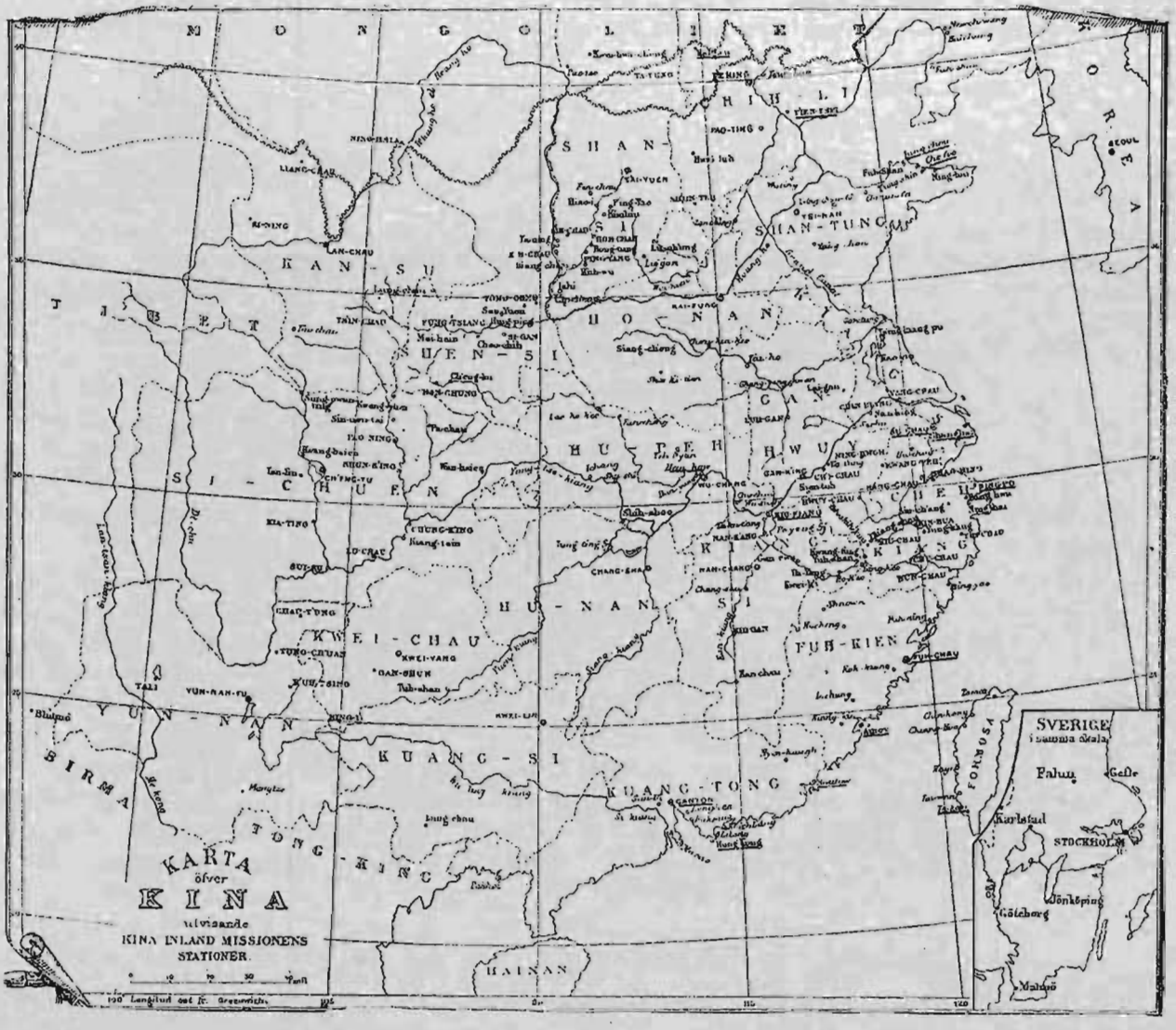

Israels lofsång.

2 Mos. 15: 1—18.

Så sjöng Israel, och denna lofsång är den första af Bibelns lofsånger. Redan i början af denna bok finna vi visserligen ett par strofer af en sång. Men där är det icke de fromma, som sjunga, utan en ogudaktig man, som diktar en visa. Den står antecknad såsom prof på, huru diktning och sång begynte finnas på jorden men genast togos i ondskans tjänst. Det är Lamek, som sjunger en hämndevisa. Men den första *lofsång*, som står upptecknad i Bibeln, är, som sagdt, den, hvilken i vår text återgifves. Sången tillhör *Guds folk*. Den skulle framför allt ligga på deras läppar och i deras hjärtan. Det var tvenne förutsättningar, som kräfdes, för att denna sång skulle kunna sjungas af Israels barn. Den ena var den inre frigörelsen genom lammens slaktande och blodets strykande på dörrträden, då ställningen till *Gud* blef klar, och den andra uppbrottet ur träldomslandet, då jämväl ställningen till världen blef afgjord. Först då, när Israels barn vunnit denna dubbla trosställning, *sjöngo* de. Förut hade de "*suckat*".

Vi veta, huru snart lofsången för många af Israels barn tystnade. Många af dessa, som här sjöngo så glada och lyckliga på stranden, kommo aldrig in i löftets land. Hade de hållit fast vid den trosställning, som de först intogo, hade de allesammans kommit in i landet. Nu var det blott ett mycket ringa fåtal, ja, egentligen blott Josua och Kaleb, som af alla israeliter om tjugu år eller därutöfver inträdde i löfteslandet. Är det icke vemodsfullt att läsa detta: "Alla blefvo döpta till Mose i skyn och i hafvet, men de föllo i öknen"? Alla togo emot trosdopet att gå genom hafvet, men så begynte knorret. Sången tystnade, de gingo bort från Herren och tillbådo afgudar. Är icke detta en varning till oss allesammans, att, om vi hafva begynt den nya sången, hålla den vid makt, så att den icke får dö?

Grundtonen i Guds folks lofsång är i alla tider densamma. Det är *Herren*, som är stor. Det är *hans* gärningar, som besjungas. "Jag vill sjunga Herranom, ty han är hög och härlig. Häst och ryttare har han störtat i hafvet. Min starkhet och min lofsång är Herren, och han blef mig till frälsning." Det synes, som om vid hvarje strofs afslutning eller efter de mindre stroferna Mirjam och kvinnorna fallit in med den refrängen: "Jag vill sjunga Herranom, ty han är hög och härlig. Häst och ryttare har han störtat i hafvet." Icke ett ord om Israel, icke ett ord om det mod, med hvilket de gingo genom hafvet, icke ett ord om den tro, med hvilken de gingo åstad. Det är blott om *Herren*, de sjunga. Vi finna stycken af denna sång ordagrant återgifna både i Ps. 118: 14 och i Jes. 12: 2. Vi återfinna där alldeles samma ord som här: "Min starkhet och min lofsång är Herren, och han blef mig till frälsning." Dessa ord hafva upptagits i psalmerna och i profetian och bevarats såsom själfva kärnan i Guds folks sång. "Min starkhet och min lofsång är Herren. Han *är* min frälsning, min starkhet." Här måste vi nu stanna och lyssna. Är det grundtonen i våra hjärtans sång? Liksom man med stämgaffeln slår an för att få tonen, så må vi lyssna, om hjärtetonen är den rätta. Är grundtonen denna: "Herren är min starkhet, Herren är min lofsång, Herren är min frälsning", väl oss då!

Men vi skola tränga vidare in i betraktelsen af Israels lofsång. *Herrens helighet* besjunges där. "Herre, ho är såsom du, härlig i din helighet, värd att dyrkas med lofsånger, undergörande?" Det var icke något, som det gamla Israel kände så innerligt, så djupt, som Guds helighet. Så heter det t. ex.: "Heligt och förskräckligt är hans namn." Denna Guds helighet behärskade Josef, när han sade: "Hvi skulle jag så mycket ondt göra och synda emot Gud?" "Med fruktansvärd rättfärdighet", säger en annan Guds man, "bönhör du oss". Israel kände denna Herrens helighet och rättfärdighet öfverväldigande. "Herrens fruktan var för deras ögon, på det att de icke måtte synda." Kanske får jag härvid vädja till mångas erfarenhet. Om Herren någon gång på ett särskildt sätt har bönhört dig och hulpit dig, på ett särskildt sätt kommit till dig, så har du åtminstone för stunden, kanske ock för en längre tid, så uppfyllts af en känsla af denna Herrens underbara närvaro, att du icke haft någon egentlig kamp emot synden utan rent af burits af Herrens helighets uppenbarelse i ditt lif.

Vidare: Herren har *makt* och *kraft*. Det är verklig poesi i denna sång på samma gång som Ande. Vi behöfva t. ex. blott höra dessa ord: "För stormen af din vrede hopade sig vattenmassor på hvarandra, ställde sig böljorna såsom en vall, stelnade vattnen i hafvets hjärta", eller, då fienden i sin ifver ropar: "Jag vill förfölja, jag vill hinna upp dem, jag vill skifta rof, min hämndlust skall mätta sig af dem, jag vill draga ut mitt svärd, min hand skall förjaga dem" — höra Israels svar i sången: "Du blåste med din andedräkt, hafvet öfvertäckte dem, de sjönko som blyet i väldiga vågor." Det är ju ett stående ämne i Guds folks lofsång, att *Herren hjälper*. Ja, Herren hjälper, och han hjälper,

där icke *vi* kunna hjälpa, där vi icke ens kunna hjälpa till. Han hjälper, där det är fullkomlig rådlöshet hos oss. Han hjälper, när fienderna redan hafva sträckt ut sina händer efter oss, ja, när de redan liksom hafva oss i sin hand och säga: "Jag vill skifta rof, min hämndlust skall mätta sig af dem." Herren hjälper igenom de stora djupen, han hjälper igenom till den andra stranden. Och han hjälper, till dess att icke en enda af fienden står åter.

Men så ännu ett — det rör *framtiden*. Det är ingenting, som så öppnar utsikter för framtiden som lofsången. Om den Herre, som hittills har hulpit, kan man tro, att han ock framdeles skall hjälpa. Om den Herre, som hittills bevisat sin makt, kan man tro, att han ock hädanefter skall så göra. Därför sjunger också Mose: "Du ledsagar med din nåd det folk, som du har förlossat, du förer dem med din kraft till din helighets boning." Israels barn hade icke kommit långt, de hade icke kommit mer än upp på stranden. Endast första steget var taget. Men de kunde dock i trosvisshet sjunga därom, att Herren skulle föra dem ända fram till sin helighets boning. "För styrkan af din arm stå de (fienderna) stilla såsom stenen, till dess ditt folk har tågat igenom." Ja, lofsången kastar ljus framåt i vårt lif; därför är den för oss så välsignad, så dyrbar. Ty vi behöfva ljus icke endast öfver det förflutna, icke endast öfver det närvarande utan äfven öfver framtiden. Icke så, att vi skola se vägen och förstå den, men så att vi i tron hafva ljus och utan att se vägen kunna sjunga: "Du ledsagar med din nåd det folk, som du har förlossat." Du kan *förlossa*, det hafva vi sett, men vi tro, att du också kan *ledsaga*, ända till din helighets boning, ända till dess äfven den sista af ditt folk har tågat fram.

Men, säger du, det fattas något i Israels lofsång. Ja, det må så vara. Det är en det Gamla testamentets sång, och i den sången skall det alltid fattas något af den fullhet, hvarmed det Nya testamentets sånger välla fram. Det gamla Israel hade ännu icke sett, hvad det Nya testamentets sångare skådat. Men denna Moses sång är dock tagen med upp i himmelen. I Uppb. 15 kap. berättas, att Johannes hörde denna sång sjungas i himmelen. Likväl står det tillagdt, att han hörde äfven *Lammets* sång. Denna måste fogas till Moses sång. Med andra ord Moses sång sjunges icke endast med afseende på en jordisk tilldragelse, där Herren hulpit, utan äfven med häntydan på, hvad Herren Kristus har gjort för oss, huru han banat väg för oss, den där smala, heliga vägen genom våra fienders land. Först när Moses sång stämmes upp äfven såsom en Lammets sång, blir den fullständig och fulltonig. "Och de sjöngo Moses, Guds tjänares, sång och Lammets sång, sägande: 'Stora och underbara äro dina verk, Herre Gud, du allsvåldige. Rättfärdiga och sanna äro dina vägar, du folkens Konung. Hvem skulle icke frukta dig, Herre, och prisa ditt namn? Ty du allena är helig, ty alla folk skola komma och tillbedja inför dig, ty dina domar hafva blifvit uppenbara'." Det är en märkvärdig öfverensstämmelse mellan denna sång och den, som står att läsa i vår text. Innehållet är alldeles detsamma, fastän sedt i ljuset af Lammets gärning för oss. Gud gifve oss då, medan vi vandra här nere, att sjunga Moses och Lammets sång! Huru nödvändigt är det icke, att vi hafva gjort dessa erfarenheter! Ingen tecknas i himmelen utan att kunna den nya sången. Jag skulle därför väl kunna ställa den frågan till dig, om du har begynt sjunga denna sång. Men jag vill i stället bedja Guds Helige Ande ställa frågan till dig. Jag vill bedja, att Anden själf nalkas ditt hjärta och frågar: Är du med bland de förlossade? Har du tågat den väg, som Lammet har brutit genom fiendernas led? Har du fått sången född i ditt hjärta? Bevarar du den under vägen för att sjunga den i Guds helighets boning? Ja, Gud själf göre dig dessa frågor!

Och nu blott en sak med afseende på textens innehåll. Det är väl ingen tilldragelse i världshistorien eller i Guds rikes historia förutom Jesu egen lifsgärning, som i Bibeln så ofta omnämnes som Israels tåg genom Röda hafvet. Den står omnämnd på flera ställen i psalmerna. Den står upptagen hos profeterna. Den förekommer i de paulinska brefven. Den står omnämnd i Ebreerbrefvet. Den står, såsom vi nyss nämnde, vidrörd i Uppenbarelseboken. Oupphörligt omnämnes denna tilldragelse. Den förtäljdes från fader till son, släktled efter släktled, och den skulle för alla kommande tider vara ett vittnesbörd om den Gud, som Israel tjänade. Detta är ett bevis för, huru rädda vi skola vara om upplefvelser af Guds nåd. Man får icke ringakta erfarenheterna. Man har ofta sagt: "Dem lefver ingen på." Jag vill ej motsäga detta. Men på samma gång är det visst, att ingen lefver sant och sundt, som glömmer dem. Säkert är, att kunde vi trognare samla och gömma, hvad Gud under den förflutna tiden gjort med oss, huru Herren hulpit, frälsat och förbarmat sig, ja, gärna äfven, huru Herren dömt, tuktat och gått till rätta, huru mycket segerrikare skulle icke vår vandring genom världen blifva!

Gud gifve oss den nya sången i våra hjärtan! Han bevare den frisk och stark, tills våra fötter stå i det himmelska Jerusalems portar! Amen.

Ur Budb. *Fr. H.*

Bön för missionen

med särskild hänsyn till kriget i Europa.

Upprop, utfärdadt af sekreterarna inom Edinburgkonferensens fortsättningskommitté.

Älskade bröder i Kristus!

Vid fortsättningskommitténs sammanträde i Haag sistlidne november förnams Herren mycket nära, och syntes han hos sina tjänare fördjupa den öfvertygelse om hans nådesafsikter med världen, som han gaf under Edinburgkonferensens mest högtidliga ögonblick. Kommittén själf kände sig kallad till en ny andlig gemenskap ifråga om både arbete för Guds rike och bön. Följande, hvad den ansåg såsom Guds ledning, beslöt den göra en förnyad ännu kraftigare ansträngning än dittills för att till hela den kristna församlingen låta utgå kallelsen till arbete för världens evangelisering.

Ingen kunde drömma om att inom ett år en fruktansvärd katastrof skulle afvända de kristna nationernas krafter från de stora uppbyggande uppgifter, som väntade dem i den icke-kristna världen, och taga dem i anspråk för inbördes strider, något som efter allt att döma måste ge en dödlig stöt åt Edinburgkonferensens sträfvanden och förhoppningar. Men icke ens denna fruktansvärda tragedi kan göra Guds nådesafsikter om intet. Han kan låta äfven människors vrede lända till sitt pris. Det är möjligt, att de kristna folken i hans ögon icke voro andligen dugliga för de uppgifter, till hvilka de voro kallade, och att de behöfde lidandets rensande tuktan, innan de kunde blifva redskap, dugliga att utföra hans planer. Den stora kallelse, som nu ställer sig inför oss, bjuder oss att fortfarande tro på Gud. Hans tankar äro icke våra tankar, men de äro högre än våra. I vår mänskliga kortsynthet hade vi tolkat Edinburgkonferensen och de år, som på densamma följde, som en förberedelse för något helt annat. Vi se nu, att Gud genom dessa erfarenheter beredt oss för denna tid af rannsakande och tuktan. Den Gud, hvars röst vi hörde vid Edinburgkonferensen, kallar oss nu till ännu djupare ödmjukhet, tålamod och bön.

När vi under den första förvirringen försöka se denna öfverväldigande olycka i ljuset af hvad Gud visade oss under Edinburgkonferensen, är det tre ting, som särskildt synas kalla oss till bön.

1) Det kan icke betviflas, att denna katastrof är ett straff för våra synder. Sak samma hvem ansvaret närmast drabbar, den tragedi, i hvilken nationerna äro invecklade, är till sin natur följden af en ställning och ett sinnelag, som vägrar att låta Kristi lag regera sitt lif. Hvad som djupast behöfves, är, att församlingens ögon öppnas till att se, att ett förhållande, som möjliggör ett sådant krig, är en förnekelse af Gud. Den moraliska pånyttfödelsen och reningen är i närvarande stund af större vikt än frågan om missionens framgång och erhållande af materiella medel. Det är högst sannolikt, att alla missionssällskap, äfven i de länder, som icke direkt äro invecklade i krig, skola ifråga om sina inkomster bli allvarsamt lidande på grund af den allmänna ekonomiska rubbningen. Om vi stå kvar på samma andliga plan, på hvilken vi f. n. stå, skola vi gå miste om de lärdomar, Gud vill meddela oss genom denna på en gång så oväntade och förskräckliga tragedi. Skola vi icke bedja, att både de, som leda och underhålla missionen, på det djupaste förödmjuka sig och egna sig åt oaflåtlig bön för att sålunda vinna en ny och djupare inblick i Guds tankar och afsikter? På detta sätt kan församlingen erhålla en ny andlig insikt och en ny moralisk kraft till utförande af sin missionsuppgift, något som vida skall uppväga den minskning i materiella medel, hon kan bli nödgad att underkasta sig.

2) Ett utmärkande drag såväl för Edinburgkonferensen som det arbete, som sedan utförts, har varit den internationella gemenskap och samverkan, hvartill den gaf upphof. Ingen kunde hafva förutsett, att denna gemenskap skulle sättas på ett så svårt prof. Men de nya förhållanden, som i och med konferensen föddes, voro, såsom vi från början erkänt, en gåfva af Gud, och ingen yttre makt kan skilja de länkar, han sammansmidit. Skola vi icke bedja, att dessa band, som voro hans gåfva från ofvan, genom hans nåd må bevaras under denna pröfningens tid? Skola vi icke bedja, att dessa, som äro ett i Kristus och förenade genom arbetet för hans rike, må förblifva medvetna om sin enhet i honom också midt under den skarpaste meningsskiljaktighet och de mest olika intressen? På detta sätt skall åt världen gifvas ett öfvertygande vittnesbörd om verkligheten och kraften af det rike, som icke är af denna värld.

3) Missionens arbetare skola utan tvifvel få genomgå en tid af svår pröfning. Hjärtslitande inskränkningar skola blifva nödvändiga. Ute på missionsfältet skall den hednakristna församlingens tro erhålla en hård stöt genom den skärande motsägelsen i den tro, hvartill Västern bekänt sig. Missionens ledare i hemlandet komma att under ångest få stå ansikte mot ansikte med många svårlösta problem. Alla dessa Herrens tjänare behöfva det ständiga stödet af våra förböner.

Särskilda böneämnen.

Låtom oss bekänna den fruktansvärda synd, i hvilken vi alla hafva lika del, i det vi intagit en ställning och låtit oss regera af ett sinne, som gjort ett sådant krig möjligt. Och låtom oss likaså bekänna de kristna folkens blindhet för sina moraliska och andliga förpliktelser gent emot Asiens och Afrikas folk.

"Jag vill nu helga mitt stora namn, som blifvit vanäradt bland folken, i det att I hafven vanärat det bland dem."

"För eder skull försmädas Guds namn bland hedningarna."

"O, att du ock visste och det i denna din dag, hvad din frid tillhörer! Men nu är det fördoldt för dina ögon!"

Låtom oss bedja, att Guds folks hjärtan må lyftas öfver tumultet och striden till Gud i hans majestät och kärlek.

"Och I skolen få höra krig och rykten om krig; sen till, att I icke blifven förfärade. Och de skola se Människosonen komma på himmelns skyar med stor makt och härlighet."

Låtom oss bedja, att ledarna för missionsarbetet i alla länder må få nåd att i ödmjukhet och under bön fatta den gudomliga meningen med den nuvarande hemsökelsen i fråga om världens evangelisering.

"Mina tankar äro icke edra tankar, och edra vägar äro icke mina vägar, säger Herren."

"Men af fikonträdet lären en liknelse. När dess kvist redan har blifvit mjuk och löfven hafva spruckit ut, då veten I, att sommaren är nära. Likaså äfven I, när I sen allt detta, så veten, att det är nära för dörren."

"Sen till, vaken och bedjen; ty I veten icke, när tiden är . . . Ty I veten icke, när husets herre kommer, att då han kommer plötsligen, han icke må finna eder sofvande. Men hvad jag säger till eder, det säger jag till alla: vaken!"

Låtom oss bedja, att de kärleksband, som förena dem, hvilka äro i Kristus, må bevaras oslitna under denna tid af nöd och ångest!

"Ett nytt bud gifver jag eder, att I skolen älska hvarandra, såsom jag har älskat eder, på det att ock I mån älska hvarandra. Däraf skola alla förstå, att I ären mina lärjungar, om I hafven kärlek inbördes."

"På det att alla må vara ett såsom du, Fader, i mig och jag i dig, att ock de må vara ett i oss, på det att världen må tro, att du har sändt mig."

Låtom oss bedja, att åt alla arbetarna ute på missionsfältet och åt alla missionsledare i hemländerna må under denna tid af ångest och nöd gifvas en orubblig tro på Gud och hans nådesafsikt samt tålamod och kraft att bära allt det lidande, de kunna kallas att genomgå.

"Ty väl pröfvade du oss, Gud, du luttrade oss, såsom silfver luttras; du förde oss i fängelse; du lade en tung börda på vår rygg, du lät människor fara fram öfver vårt hufvud, vi måste gå genom eld och vatten; men du har fört oss ut och vederkvickt oss."

"Frukta icke, ty jag har förlossat dig, jag har kallat dig vid namn, du är min. Om du ock måste gå genom vatten, så är jag med dig, eller genom strömmar, så skola de icke fördränka dig."

"I världen hafven I betryck, men varen vid godt mod; jag har öfvervunnit världen."

Herren är när alla dem som åkalla honom, alla dem som åkalla honom i sanning.

Missionsmöte i Ofvanmyra.

Trots mobilisering och trots den bråda skördetiden hade en stor skara dalfolk samlats till det sedvanliga stora missionsmötet, som i augusti månad hvarje år hålles i Ofvanmyra. Missionshuset därstädes var söndagen den 9 aug. fylldt af en brokig samling af dalamän och dalakvinnor i sina vackra, färgrika nationaldräkter. Och där satt man timme efter timme, lyssnande till ordets förkunnelse. Söndagens möten varade sammanlagdt i bortåt åtta timmars tid. Det var allvarsord men ock tröstens ord, som talades till oss under dessa möten. Särskildt framhölls, huru såväl andlig som lekamlig hjälp fanns för allt hos Herren men hos honom allena.

Efter missionsföredraget måndagen den 10:e aug. upptogs en frivillig kollekt för Svenska Missionens i Kina verksamhet. Det var rörande att se den offervillighet, som visades af våra kära missionsvänner däruppe i Ofvanmyra. Ehuru offergåfvor för olika ändamål hade gifvits redan föregående dag och trots de tryckta tiderna gaf man dock rikligt och med glädje. Så t. ex. lade en änka ned två 10-kronosedlar i kollektskålen. En annan änka nedlade en 5-kronosedel för Herrens rikssak. Pauli ord om macedonierna skulle jag vilja tillämpa på våra kära missionsvänner däruppe i dalabygd: "Under mycken beprövelse i lidande har deras öfverflödande glädje och deras djupa fattigdom flödat öfver, så att de rikligen gifvit i enfald" (2 Kor. 8: 2). Välsigne Herren själf gifvarne och deras kärleksgåfvor!

Ett ljust och soligt minne efterlämnar Ofvanmyramötet, och med glädje och tacksamhet skall jag minnas våra kära, varmhjärtade vänner bland dalafolket.

Andrew Ericsson.

Flickskolan i Yuncheng.

Kort före resan till Chikungshan meddelade fru Augusta Berg i ett bref till en enskild vän ett och annat från arbetet bland skolflickorna, som vi tro, att våra läsare med glädje skola taga del af. Det är ju ock att hoppas, att detta arbete på hösten åter får upptagas. Vår syster skrifver:

Arbetet i Yunchengs flickskola ger mig glädje. Hvarje måndags e. m. har jag sång med eleverna; får då alltid börja med bön och har vanligtvis tillfälle att säga något om Gud. Lördags e. m. brukar jag ha evangeliskt möte. Fast somliga ha gått hem och andra kanske ej ha lust att komma, äro de ändå vanligtvis 70 – 80. Efter mötet i går kom en af flickorna i seminarieklassen och sade helt gladt: "Vet frun, att sedan vi på mötet hade till text om att förlåta hvarandra, såsom Gud förlåter, ha vi det så fridfullt; förut voro vi så oeniga". — En annan, som gått i Agnes Forssbergs skola och nu är gift här i staden, bad att få en del Testamenten och sångböcker, ty det var några af flickorna, som ville köpa. Så kommer Guds lefvande ord in i hem, dit

det aldrig eljes skulle nå. Vi blefvo ju i höstas så ledsna, att ett par flickor, som flera år gått i missionens skolor, i stället för att gå till vårt seminarium i Puchow, började här i staden. Men man kan ju ej hålla på att vara ledsen på dem jämt. Vid stormötet hade vi enskildt samtal med dem och framhöllo då det ansvar, de såsom troende hade för de icke troende eleverna och mer sådant. Vi fingo bedja tillsammans, och luften blef renad; deras frimodighet började komma åter. Vid ett möte, som Hugo Linder ledde en söndag, voro flera af skolflickorna närvarande. Han vände sig till männen och frågade, om det var någon, som ville bestämma sig för att följa och tro på Jesus. Några räckte upp händerna. Han frågade ej kvinnorna, så inga på den sidan gåfvo sig tillkänna. Jag hade en flicka bredvid mig, som jag hade hopp om, och frågade henne, hur hon hade det. Jo, hon svarade så trofast, att hon verkligen ville. När vi gingo ut ur kapellet, tog jag en annan af eleverna under armen och frågade, huru hon hade det (jag hade under mötet sett, hur uppmärksam hon var), om hon hade bestämt sig *för* eller *emot*. "Jag har bestämt mig för att följa Jesus", svarade hon med tårar i ögonen. Som flickorna skulle gå tillbaka till skolan, hade jag då ej tillfälle att bedja med henne. Men på måndagen efter lektionen fingo vi ha en bönestund i ett af sofrummen. Jag undrade mycket, huru hennes man (han har någon lärarebefattning i en skola i staden) skulle taga detta, och frågade, om hon hade talat om sitt beslut för honom. Jo, det hade hon visst, och han tyckte det var bra och ville nu också komma till gudstjänsterna. Påföljande söndag kom han. I dag kom hon i sällskap med ett par af sina vänner, hade sitt Testamente med sig. Jag blef *så* glad. Hon bad mig komma och besöka henne, något som jag med glädje vill göra. Jag uppmanade en dag de troende flickorna att hvarje middag samlas till bön. Påföljande vecka frågade jag, om de gjort det. Då svarade en, att det var flera, som ville, men att middagstiden ej var lämplig för de flesta. I stället hade de samlats på kvällarna (de hade varit 40 en kväll). Då brukade de sjunga och berätta för hvarandra ur Bibeln. O, att Guds Helige Ande riktigt finge hand om många, många af dessa unga!

Hvita Vargens bedrifter.

Utdrag ur bref.

Missionär *Hugo Linder* skrifver från Tungchowfu den 23 juni:

För ett par dagar sedan ingick den glädjande underrättelsen, att vi nu sluppit Hvita Vargen på Sianslätten. Han kom som en hvirfvelvind ned från Kansu, plundrade och brände. För omkring en vecka sedan var han 50 li (18 li = en svensk mil) från Sianfu, och där brände hans folk hvetestackarna, som ännu stodo till torkning på logarna. Pekingtrupperna ryckte då ut och drefvo efter en het batalj röfvarna söderut in bland bergen. Missionär Vatsaas har flytt till Tungkwan. Att ett sådant gissel så länge fått hålla på, är väl en Guds tuktan. Det visar ock den kinesiska arméns oduglighet. Vårt hopp står till Herren. Folket börjar nog också inse, hur ohållbart allt annat är.

* * *

Fru *Mina Stålhammar* skrifver från Mienchih i i början af juli:

Vi ha sista tiden åter haft mycken oro till följd af röfvareväsendet i alla väderstreck. Hvita Vargen har nu återvändt till Honan, där han bränner och rasar. F. n. vet ingen, hvar han är.

Soldatstyrkan befinner sig i norra Shensi och Kansuh, men Pehlang bröt sig igenom och kom som jagad åter in i Honans bygder, där han känner sig bäst hemma.

Skörden har i år blifvit lyckligt och väl inbärgad. Hvetet var icke så fullmåligt, men eljest är skörden god. Det föll mycket regn på våren. Priset på brödet är 60 kash. Det är missväxt i andra provinser, så det blir nog icke billigare.

Det var roligt att efter 14 år åter få vara med på en konferens. Sista gången jag var med, var 1899 i Tungchow.

* * *

Missionär *G. A. Stålhammar* skrifver den 1 juli:

De sista dagarna tyckes röfvareväsendet något ha minskat. Röfvarna voro oss så nära som 8—10 li från staden. Soldaterna göra ingenting. Ja, de ha t. o. m. beröring med röfvarna. Emellertid har det, som sagdt, blifvit bättre nu.

Järnvägsarbetet har åter börjat med större fart, och i går såg jag de nya boggievagnarna, som vi skola få på denna linje. Det är fina vagnar, långa och med mycket trefligt utseende.

Evangelisten Chin Sing don har gjort besök söderut i flera byar, där man visat intresse. Denna vecka är en skara samlad här till bibelklass, ledd af br. Ringberg. Det är egentligen röfvarna, som hjälpt dem hit. Dessa voro nämligen så svåra söderut, att flera af byinvånarna måste fly bort för en tid. Nu höra vi, att soldater från San Usiang varit ute för att upprätthålla ordningen.

* * *

Missionär *Malte Ringberg:*

Mr Christie har skrifvit från Minchow och Taochow och berättat, att hans hem blifvit nedbrändt, och att röfvarna *sex gånger* hade gevärsmynningarna riktade mot hans bröst under hotelse att skjuta honom, om han icke utlämnade de utländska kvinnorna att kränkas. Sex gånger svarade han, att han på inga villkor gjorde det. De kvinnliga missionärerna voro gömda i en garderob på vinden, och *hur röfvarna än sökte, funno de dem ej.* — Det var ju ett stort tacksägelseämne, att Gud förblindade röfvarna.

* * *

Fröken *Maria Pettersson* (som f. n. befinner sig i hemlandet), skrifver:

— — Maria Hultkrantz har berättat om flera mord i våra trakter, utförda till hämnd på sådana, som icke velat deltaga i röfvarligornas arbete. De hörde till de likgiltiga, som icke ville hålla med någon, och nu gick det på detta sätt. Måtte Gud bevara våra troende och våra stationer! Han kan det. Men kanske beror det på oss och våra böner, om det skall gå lyckligt igenom för "de våra".

Uppmuntran för ett trött sinne.

En af våra evangelister, "kapellpredikanten", låg i våras i tre veckors tid i svår feber och var mycket nära döden. Som han har sitt hem flera dagsresor från Yuncheng, kändes ansvaret stort. En dag, när jag, mer än vanligt öfverhopad med arbete, gick till honom med mat — han var då något bättre — såg han på mig så trofast med tårfyllda ögon och sade: "Jag har ett par bibelspråk, som jag vill ge frun: 'Hvar och en, som gör min Faders vilja, han är min broder och min syster och min moder.' — Jesus sade: 'Se din moder! Se din son!' Låt mig få vara er son! Kalla mig ej för lärare utan säg mitt namn. När jag blir frisk, vill jag göra hvad som helst. När det behöfs hjälp, vill jag tjäna. Ni har skött mig med större omsorg, än de mina kunde ha gjort." Jag blef så rörd, att jag tror rakt jag klappade till honom på axeln, när jag stoppade om hans täcke. Herren såg väl, att jag behöfde litet uppmuntran den dagen.

Hur lycklig är man ej, när man har klart för sig, att man verkligen får göra *allt för Jesus!* Ibland frestas man ändå att tycka, att det ena och det andra, som man måste göra, är alltför obetydligt, och så vill man gå självvalda vägar, men o, då blir det oro och ofrid i hjärtat!

Augusta Berg.

Offervillighet.

Vid ett af missionens högre läroverk i Ceylon träffade dr. John Mott under sin senaste resa en grupp elever så fattiga, att sexton bebodde ett och samma rum. I närheten af skolan visade man honom en lund af bananträd, som dessa ynglingar på sina lediga stunder hade planterat. Tillfrågade, hvartill de använde de penningar, som genom frukterna förtjänades, pekade en af de unga männen på en ö långt ute i hafvet, och så omtalade han, att de två år därförut hade sändt dit en af sina kamrater efter afslutad studiekurs för att grunda en kristen skola. Sedan dess hade en kristen församling växt upp på denna ö.

De fattiga, unga männen underhöllo denne arbetare. De hade också bedt kocken taga af och sälja hvar tionde handfull ris från deras måltider, för att de så skulle erhålla mera medel för sin missionsverksamhet.

Frisk doft.

För våra små missionsvänner.

Ett vackert namn, tycker du inte det? Det tillhör en liten kinesisk flicka. Och fast namnet på hennes eget språk, "Tung Hsiang", inte klingar lika vackert, kunna vi kanske ändå se framför oss ett glatt litet ansikte, påminnande om en solstråle. Men detta ha vi kanske svårt att tänka oss, när vi få höra, att Frisk doft såldes till slavinna redan vid två års ålder. Månne hon kunde göra skäl för sitt namn under de tunga träldomsåren? Vi skola göra ett besök hos henne, sedan sex av dessa år förrunnit, och se efter.

* * *

"Frisk doft!"

Det var en bitande kall morgon efter en ännu kallare natt. Husets fru skakade av köld, då hon blott för ett ögonblick gick ut på gården. Hennes rop gällde tydligt en liten varelse, som låg sammankrupen på några tegelstenar i en vrå av gården. Men den lilla varelsen rörde sig ej.

"Frisk doft!"

Intet svar och icke en rörelse. Matmodern vände sig med en blick av harm till sin grannkvinna.

"Jag säger, ett sådant olydigt barn! Ni ser själv, hur hon trotsar mig. Hur jag än ropar, rör hon sig inte."

"Men varför har hon legat ute i denna kyla?"

"Hon vidbrände soppan i går kväll, och jag hade främmande — hade lagat till en rätt, och den förstörde Frisk doft — den blev alldeles oätlig. Till straff befallde jag henne att ligga ute i natt. Nu är hon naturligtvis trumpen och vill inte komma in."

Grannkvinnans ansikte uttryckte medlidande. "Natten har varit mycket kall. Tänk, om barnet förfrusit någon lem? Jag tycker, att ni var nästan för sträng; skulle inte ett kok stryk ha varit nog? Kom, så ska' vi undersöka, varför hon inte rör sig."

De båda kvinnorna gingo fram till det lilla byltet borta i vrån. Frisk doft hade medvetande och kunde ha talat, om hon velat. Men när kvinnorna lyfte upp henne, svimmade hon. Hon kunde icke stå på sina små fötter — de voro förfrusna.

Den kinesiska doktorn ordinerade plåster, och matmodern, som greps av samvetsagg, gjorde verkligen sitt bästa för att återställa henne till hälsan. Men Frisk doft blev detta oaktat sämre och sämre. Till sist fick någon i huset en god idé. "Vi ska' föra henne till missionens sjukhus. Kanske den utländske doktorn kan bota henne."

När Frisk doft bars in i missionsläkarens mottagningsrum, kunde han icke annat än förvåna sig över uttryckslösheten i det lilla ansiktet. Han gav tillsägelse, att barnet skulle läggas till sängs i en av salarna. Dagligen skötte han själv om henne och gjorde sitt yttersta, för att hon skulle känna sig glad och nöjd.

"Men — ett sådant ansikte!" Doktorn kunde inte låta bli att upprepa dessa ord för sig själv. "Hennes ansikte är ju som av sten. Det finns inte ett spår av barnslighet däri. Jag härdar inte ut att se på henne. Det förefaller, som brydde hon sig inte om någon, och som om ingen brydde sig om henne."

Sanningen att säga låg Frisk doft alldeles tyst i sin bädd och tog emot doktorns vänliga omvårdnad, den snälla sköterskans och bibelkvinnans likaså utan att förändra en min. Fanns det då ingenting, som kunde förtaga det förflutnas förstenande intryck? Kunde ingenting förmå henne att le eller tala?

En dag tog doktorn vid ett av sina besök en leksak med sig och gav den åt sin lilla patient med orden:

"Se här, min lilla flicka, får du något att roa dig med."

Men Frisk doft sträckte inte ut handen för att ta emot sin gåva och vände inte ens på huvudet för att se, vad det var. Och när den vänliga doktorn kom tillbaka nästa dag, låg leksaken ännu orörd. Vad han än sade och gjorde, förhöll det sig på samma sätt. Den lilla flickan grät inte, när hennes fötter sköttes om. Hon bar sitt lidande utan en klagan. Men det såg ut, som fattade hon ingenting. Hon sade aldrig ett ord. Doktorn kände sig besviken men beslöt i alla fall att försöka vinna hennes förtroende. Det var ett viktigt problem detta, hur han skulle kunna smälta isen i den lilla flickans hjärta.

En dag, då han satt i sitt rum, kom han ihåg, att han på en hylla hade ett paket, som länge och tåligt hade väntat på att komma till användning. Nu tog han genast fram det. Det innehöll en vackert klädd docka med ett tyghuvud och ett målat ansikte. Denna docka hade sin särskilda historia.

Dess kläder hade blivit sydda av en liten söndagsskolflicka i England, och hon hade skickat ut den med sin vän doktorn och bett honom ge den åt en liten kinesisk flicka med en hälsning från henne. Dockans vaxhuvud var i smulor vid framkomsten till Kina efter den långa resan, men doktorn hade ställt om, att den fått ett nytt av tyg. Sedan hade han lagt dockan på en hylla — och glömt den.

Nu undrade han, om han icke funnit lösningen på sin gåta.

"Det var i *kärlek*, som denna gåva blev given", sade han för sig själv. "Små kärleksfulla fingrar ha sytt dessa kläder. Kanske skall denna kärlek få väcka kärlek i en liten förfrusen barnasjäl."

Han reste sig för att genast gå till Frisk doft. Där låg hon med det hårda uttrycket i sitt ansikte och såg först på dockan, så på doktorn, som stod vid foten av sängen, och, vänligt nickande, räckte fram sin gåva. Plötsligt satte sig den lilla flickan upp och makade sig fram i bädden, ryckte hastigt till sig dockan och började så vagga fram och tillbaka med dockan tätt sluten i sin famn.

Doktorn smög sig sakta bort. Det var bäst, att de två fingo vara i fred.

* * *

Nästa morgon fann han, att Frisk doft alltjämt satt och vaggade sin docka. För första gången talade hon med honom och log. Kärlek hade väckt kärlek.

Från denna tid började ett nytt liv dagas för den arma lilla flickan. Den tanken, att någon brydde sig om henne, bröt hennes inbundenhet. Nu kunde hon språka med barnslig glättighet, besvara frågor och göra frågor. Även började hon lära sig bibelspråk och sånger. Hennes vänner på sjukhuset gåvo med glädje akt på, hur hon dag från dag utvecklades. Hon var som en liten knopp, som slår ut i blom. Under kärlekens inflytande blev Frisk doft inom kort god vän med alla på sjukhuset.

Gud gav också den lilla flickan ett dyrbart tillfälle att få tjäna honom. Den dag kom, då hon var så frisk, att hon kunde återvända till sin matmor, och nu bad hon, att bibelkvinnan, som hon lärt känna på sjukhuset, skulle få besöka henne. Matmodern samtyckte, och numer är Frisk doft icke den enda i det huset, som med glädje lyssnar till evangelii gamla men ändock evigt nya budskap.

Har du, min lilla vän, som läser detta, tänkt på, att genom någon liten kärleksfull handling, som du kan göra, kan en annan själ bli förd till Gud?

Så är det något, jag vill be dig om. Du kan bedja Gud, att denna lilla kinesiska flicka alltjämt må få sprida omkring sig "vällukten" av ett liv, helt överlämnat åt den Frälsare, som är både hennes och din, så att hon får göra riktigt skäl för sitt sköna namn. Vill du det?

G. A. Angus.

Lille Eriks tankar.

Lille Erik hörde sin far bedja för missionen och särskildt, att den brist i kassan, som uppstått, måtte fyllas.

När fadern slutat, sade han:

"Pappa, om jag ändå hade dina pengar!"

"Hvad skulle min lille gosse göra med pappas pengar?" sporde fadern.

"Jag skulle", blef barnets svar, "svara på pappas bön".

Ingenting syntes den lille naturligare, än att då fadern bad för missionen, hans börs också skulle vara öppen för missionens behof.

Förvisso hafva vi något att lära af den lille gossens tankar. Vi bedja ofta för andras nöd men röra själfva hvarken hand eller fot för afhjälpande af denna nöd. Allvaret och uppriktigheten i vår bön bevisar sig däri, att vi äro villiga att göra hvad vi kunna för lindrande af nöden. Hvad skall Gud tänka om din bön, om han ser, att du själf icke vill offra eller försaka något för dem, för hvilka du beder?

Sv. Finska Budbäraren.

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget 1914.

N:r 18. Årg. 19. 15 SEPT. 1914. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳 耶和華以拉

Kina-Missionstidningen

Sinims Land

Utgifvare	Redigeras af	Expedition:	Telegramadress:	Telefon:
Kom. för Sv. Missionen i Kina.	ERIK FOLKE och EMMA BESKOW.	*Malmtorgsgatan 8.*	»*Sinim*», *Stockholm.*	Riks. 44 59. Allm. 224 73.

Innehåll: Ett budskap för dagar af trångmål. — Tacksägelse- och böneämnen. — Från vårens stormöten. — Brefafdelningen. — Doprapport. — Böneämnen, insända från en af våra missionärer. — Bön för missionen. — En flicka! — Sextio gånger förgäfves. — Tålamod. — En tillflyktsort. — Redovisning.

Ett budskap för dagar af trångmål.

År 1873, då protestantiska missionärer funnos på endast tre punkter i det inre af Kina, nämligen i Ganking, Kiukiang och Hankow, hölls en liten konferens i Chinkiang, hvarvid man rådgjorde om Kina Inlandmissionens utsträckande till västra delen af landet. Man samlades till bön både med tanke på omöjligheten af ett sådant företag, sådant det tedde sig för människors ögon, och med tanke på *hans* obegränsade makt, som sagt: "För människor är det omöjligt men icke för Gud, ty för Gud är allt möjligt."

Hudson Taylor fick ett budskap för hvarje möte. Särskildt stannade han för påskalammet. Som de tankar, han uttalade, varit många till hjälp, vilja vi här efter anteckningar, gjorda af hans hustru, återgifva dem särskildt med tanke på den kris i världshistorien, inför hvilken vi nu stå.

— Det är midnatt. Den tystnad, som föregår en storms utbrott, hvilar öfver landet. Mångas hjärtan bäfva af fruktan. Utgjutandet af domens skålar är nära och likaså stunden för den stora förlossningen. Vi stå inför en kris i egendomsfolkets historia. De egyptiska hemmen, där de flesta sofva en orolig sömn, äro insvepta i mörker, men i Israels barns boningar är det ljust.

Påskalammet har blifvit slaktadt, och blodet har omsorgsfullt stänkts på det öfre dörrträdet och de båda dörrposterna till hvarje hebrés bostad. Dörrarna äro stängda, och innanför äro medlemmarna af hvarje hushåll samlade. De stå inför något alldeles nytt. Öfver Egypten hvilar ett hotande moln, och äfven Israels barn skulle haft stor anledning till oro, om de icke kunnat trygga sina hjärtan vid denna Guds tillsägelse: "När jag ser blodet, skall jag gå förbi eder."

Men ehuru frälsta från fördärfvarne hade Israels barn att möta erfarenheter, som skulle kräfva mycken tro och mycket mod. De måste denna natt bryta upp från sina hem. De skulle lämna det vanliga och välbekanta för att gå in i något främmande, fullkomligt okändt. Vägen till löftets land skulle gå genom öknen.

Hvilken ställning intogo de? Hvad gjorde de inför alla dessa väldiga tilldragelser, som så djupt berörde dem? De gjorde sig redo till uppbrott. Ända in i den minsta detalj hade de allt ordnadt. Men hvarken äro de andlösa af ångest, eller sofva de den likgiltiges sömn. De äro vakna och väntande — må vi lägga märke till detta — och de äro samlade till högtidsmåltid.

Af de första 11 verserna i 2 Mos. 12 kap. ser det nästan ut, som hade det förnämsta syftemålet med påskalammet varit att anskaffa föda åt folket just för den förestående kritiska timmen.

"För hvarje lamm", så lydde tillsägelsen, "skolen I beräkna ett visst antal, *i mån af hvad hvar och en äter.*" Ingen högtidsmåltid kunde ha hållits, om icke Israels barn hade stått under blodets hägn. Enligt Guds förordnande skulle utanför deras boning synas tecknet till offret — ett lif, offradt till återlösning — och därinne finnas ett dukadt bord — näring och kraft genom ett personligt

tillägnande af det lamm, hvars blod blifvit utgjutet.

Kristus är oss gifven icke blott till frälsning utan till näring för vårt andliga lif. Och härvid gäller det, att vi mottaga Kristus *helt*. Hela påskalammet skulle ätas. Intet fick lämnas kvar. Om något utelämnades, skulle det innebära en förlust för israeliterna, ehuru själfva offret var för Gud välbehagligt. Så är ock Kristus i hela sin fullhet gifven åt oss. Hvad vi icke tillägna oss af honom, gå vi alldeles miste om.

Vi må också lägga märke till, att endast de af Israels barn, som stodo under blodets skydd, hade tillåtelse att äta af påskalammet. Vi kunna icke lefva af Kristus, om icke hans dyra blod först fått rena oss från all synd.

Påskalammet skulle ätas under natten, före daggryningen. Denna tid kan sägas vara församlingens natt. Men också vi personligen kunna hämta tröst af detta. Just i tider af pröfning, svårigheter och sorg hafva vi att äta vårt påskalamm.

Påskalammet skulle ätas "med hast". Här är ingen tid att förlora. Är det icke just detta budskap, vi behöfva, då midnattstimmen nalkas, ja, då den är alldeles inpå oss? "Vid midnattstimmen vardt ett anskri: "Se, brudgummen kommer! Gån ut att möta honom!" Äro vi redo? Stå vi under blodets hägn? Äro vi omgjordade kring våra länder — hafva vi stafvar i våra händer och skor på våra fötter? Äro vi färdiga för resan? Äro vi beredda på allt, som kan, som *måste* möta, genom att i våra hjärtan dag för dag, stund för stund, lefva af Kristus?

"Hvilken som äter mitt kött och dricker mitt blod, han förblifver i mig och jag i honom." Så säger Människosonen själf, (Joh. 6: 56). Jag kan icke säga, älskade vänner, hvilken välsignelse Gud gifvit mig genom dessa ord. För tre år tillbaka hade vi i Kina en ytterst pröfvande tid. Ingen visste, hur det skulle sluta. Kineserna voro mer uppretade, än jag under dessa aderton år någonsin sett dem. I Tientsin reste de sig och mördade de katolska barmhärtighetssystrarna, de franska prästerna och den franske konsuln. Och i Shanghai, där det fanns mellan fem och sju tusen utländingar, krigsskepp och omkring femhundra öfvade frivillige, vågade våra landsmän knappt sofva af fruktan för öfverfall. I kunnen ock förstå, hur vi skulle känna det. Våra medarbetare voro ju spridda i det inre af landet, en eller två här och där, hundratals mil från närmaste traktathamn, utan något skydd, utan någon att lita på, utom Gud. I kunnen föreställa er, i hvilken nöd och ångest vi skulle ha varit, om vi icke genom Guds gode Ande lärt att förtrösta på Jesus, om vi icke fått erfara mer, än vi förut gjort eller väntat, af hans inneboende. Hufvudsakligen genom de ofvan anförda orden, Joh. 6: 56, som liksom öppnades för oss af Gud själf, funno många af oss frid och lugn midt under denna tid af nöd och oro.

"Hvilken som äter mitt kött och dricker mitt blod, han *förblifver* i mig och jag i honom." Huru dyrbar är icke denna sanning! Många ibland oss ha kanske tänkt, som jag gjorde för många år sedan, att det att "äta" är detsamma som att förblifva. Men det är icke, hvad som säges här. Vi veta, hur det är i naturligt afseende. Vi intaga två, tre eller flera måltider om dagen, men aldrig har det varit Guds mening, att vi skulle hålla på att äta från morgon till kväll. Medan vi hafva våra bestämda måltidstimmar och icke kunna undvara dem, lefva vi hela dagen och också under natten genom kraften i denna föda. Den föda, vi intaga, stärker oss, icke blott medan vi hafva smaken i vår mun. Vi smälta den, och den blir en del af oss själfva. Vi uppehållas af den, och den *förblifver* i oss. Likaså i det andliga. När våra hjärtan och ögon äro vända mot Kristus, när vi intaga vår andliga föda genom att läsa ordet eller i Guds hus lyssna till evangelii förkunnelse eller i ensamhet och stillhet begrunda det, när vi, under det vi äro upptagna af vårt dagliga arbete, lyfta våra tankar till Herren och på det sättet blifva vederkvickta — då äta vi, då lefva vi af honom. Och den kraft, vi erhålla genom gemenskapen med Kristus, finns i oss icke blott de stunder, då vi umgås med honom, utan den förblifver i oss både dag och natt.

Älskade vänner, låt oss tro detta och stund för stund lefva af Jesus! Då skall vår glädje växa; då skola vi känna oss alltmer tillfredsställda. Jesu ord äro sanna. När vi finna det löftet, att de, som förblifva i Jesus, skola bära 'mycken frukt', då kunna vi vänta, att han, som är det sanna vinträdet, skall uppenbara sitt lifs kraft i oss till bärande af frukt, att han i och genom oss skall uppenbara sin härlighet. När vi i hans namn uppsända böner till vår Fader, må vi då vänta svar, ty det är skrifvet, att om vi förblifva i honom och hans ord förblifver i oss, skola vi bedja om allt, hvad vi vilja, och det skall ske oss. Må vi gå framåt, väntande att finna hans kraft i oss, mäktig att öfvervinna våra böjelser till synd, vår benägenhet till fall, mäktig att hjälpa oss i hvarje strid och svårighet. Det står nämligen skrifvet: "Den som säger sig förblifva i honom, han är ock pliktig att själf så vandra, som han vand-

drade." Ja, låtom oss verkligen *lefva* af honom, *förblifva* i honom, ständigt medvetna om hans närvaro!

Han inbjuder oss till ett rikt dukadt bord — alldeles särskildt under tider af fara och svårigheter. "Du bereder för mig ett bord i mina ovänners åsyn." Till den uttröttade profeten i öknen skickas en ängel två gånger med en måltid och med det budskapet: "Stå upp och ät, ty du har en lång väg framför dig." Och i den öfre salen i Jerusalem, kort innan offrets och lidandets stund nalkades, samlade icke Mästaren där sina egna lärjungar till den sanna påskalammsmåltiden för att åt dem bryta brödet och iskänka vinet?

* * *

Vi, som stå ansikte mot ansikte med den "pröfningens" stund, som nu har kommit öfver hela världen för att försöka dem, hvilka bo på jorden, äro också af Herren kallade till en högtidsmåltid. Låtom oss mottaga hela Kristus! Vi ha ingen tid att förlora. Den ställning, vi ha att intaga med tanke på allt, som kommer, och som nu pågår, är icke en ställning af fruktan utan af kraft, kärlek och nykterhet. Och denna ställning kunna vi bibehålla, endast om vi för tid och evighet söka vårt hägn under Kristi dyra blod samt stund för stund hämta kraft och mod af *hans fullhet*, som är ämnad för oss alla.

Tacksägelse- och böneämnen.

Under dessa för hela vårt land så svåra och orosfyllda dagar har vår Fader i kärlek gifvit oss en ny underpant på sin nåd och trofasthet, i det att han genom två af sina barn skänkt oss en möblerad, välinredd villa i Stockholms närhet. Hvad hans afsikt med denna kärleksgåfva närmast är, se vi ännu ej fullt klart. Kanske kommer den att bli en tillflyktsort för de tröttaste af våra missionärer, för dem, som hafva mest behof af hvila. Det vissa är, att denna gåfva är ägnad att stärka vår tro. Prisen med oss Herren och upphöjen hans heliga namn!

Vidare vilja vi lägga eder på hjärtat att i förbön tänka på våra missionärer. Vår förbindelse med dem har under den sistförflutna månaden varit så godt som afbruten. Endast ett bref under juli månad kom oss tillhanda. Då det på grund af censuren knappt är möjligt att delgifva dem den verkliga ställningen, och de troligen få höra otaliga rykten, af hvilka många kunna ge dem anledning till oro och fruktan, bedja vi eder ropa till Herren för dem, att de måtte bli bevarade i frid och i fast förlitande på Herren.

Vi äro synnerligen tacksamma mot Gud, att det blef oss möjligt att i slutet af augusti sända ut de medel, vi då hade inne. Vi behöfva fortsatt bönehjälp, att Herrens skaffare måtte få den nåden att hålla ut att med sina medel tjäna Herrens vittnen därute, så att dessa må kunna förblifva stående på sina i dessa tider dubbelt ansvarsfulla och viktiga poster.

Tanken att i höst kunna få utsända missionär och fru Blom samt ett par nyantagna systrar till fältet ha vi nödgats uppgifva, enär vägarne äro stängda eller åtminstone mycket osäkra, så att det, särskildt hvad kvinnliga missionärer angår, ej synes vara rådligt att företaga resan. Bedjen, att väg snart må öppnas!

Vi vilja också lägga eder på hjärtat att ropa till Herren, att han i nåd måtte hindra krigsutbrott i Kina, hvilket på grund af Japans indragande i kriget lätt skulle kunna komma till stånd. Vi veta, att Herren är Konung, att han råder öfver folken, och att vi ha tillträde till hans nådastol för blodets skull. Må vi därför ständigt begagna oss af denna förmån! Det allvarliga tidsläget nu manar oss till dubbel vaksamhet och ihärdighet i bön.

Från vårens stormöten.

Meddelanden af *E. O. Beinhoff* från *Honanfu* och *Singan*.

Våren är konferensernas tid. En förberedelse till dessa äro dopklasserna. Till dop i Honanfu hade låtit anteckna sig icke mindre än 28 män och kvinnor samt i Singan 9.

Den första dopklassen hölls omkring en veckas tid i Jänsï den 19—23 april. Den var väl besökt. Alla voro intresserade. De flesta af deltagarna voro unga, intelligenta män, hvilket gjorde undervisningen jämförelsevis lättare. Där var dock en, som jag trots alla mina försök icke lyckades bibringa mer, än hvad han redan läst. Ingen betviflade dock, att han ägde det andliga lifvet. Det var genom hans nit och tro, som arbetet i Mengchin började.

Vi genomgingo katekesen med referat ur Bibelns böcker, belysande hvarje viktigare sanning. Dessutom fingo kandidaterna lära sig Trosbekännelsen utantill samt namnen på Bibelns böcker.

Förutom det att dessa stunder med katekumenerna äro fostrande och uppbyggande för troslifvet, kommer man dem vid undervisningen nära och får glädjen besvara mången hjärtefråga.

Konferensen i Honanfu den 9—11 maj.

Deltagarnas antal öfversteg 300. Många voro här för första gången. Vårt kapell visade sig vara alldeles för litet. Detta manar oss att allvarligt lägga fram denna sak inför Herren, att något i den närmaste framtiden må bli gjordt för ombygge eller utvidgning.

Under hela mötet rådde en god fridens ande. Af 28 katekumener antogos 13 till dop. Medlemsantalet i Honanfu församling öfverstiger nu 80.

Mathållningen under mötesdagarna skötte de infödda troende själfva. Tre grytor med hirsvälling voro alltid på elden, och tre män hade, med stor

uppoffring för dem själfva, åtagit sig, att alla skulle få äta sig mätta. Trots den tarfliga kosten stod glädjen högt i tak i det stora tältet, där den serverades.

I den känslan, att den infödda församlingen borde göra större uppoffringar för arbetet, och särskildt med tanke på skol- och evangelisations-arbetet beslöts, att söndagskvällen skulle anslås till ett s. k. offermöte. Mycket glädjande var att se, med hvilken glädje våra kinesiska syskon gåfvo till Herrens verk. En man t. ex. kom fram till talarstolen, tog af sin långa rock och gaf den villigt.

Konferensen i Singan den 16—18 maj.

Äfven konferensen i Singan föregicks af en dopklass på några dagar. Församlingsmedlemmarna voro med några få undantag närvarande. Det var glädjande att se så många samlade, ty i Singan är det annars mycket svårt att få de troende mangrant tillsammans. Tre upptogos genom dopet i församlingen. Tvänne af dessa voro en frukt af skolarbetet. Vi försökte äfven här med ett s. k. offermöte, och de på en lista antecknade bidragen uppgingo till 18,000 kash.

* * *

Från *Jongning* skrifver Malte Ringberg:

I april hölls vårens stormöte, och vid detta upptogs en person genom dopet i församlingen. Anden vid detta möte var god, men en viss förstämning gjorde sig helt naturligt gällande på grund af meddelandet om missionens tryckta ekonomiska ställning, som föranledt beslut att ej längre förhyra lokal i staden.

Att efter församlingens mer än 10-åriga tillvaro de kristna nu själfva böra anskaffa lokal, står klart för en del församlingsmedlemmar, som hört om och sett förhållandena på längre bort belägna platser och äfven på nära håll ha ett utmärkt föredöme i ett 20-tal intresserade sökare, hvilka i köpingen Hancheng allvarligt sträfva att för egna medel anskaffa lämplig samlingslokal.

En insamling har också satts i gång, och det vore synnerligen glädjande, om genom denna dels det närmaste målet nåddes — inköp af eget hus i staden Jongning — dels ock att församlingen i stort vaknade upp till större offervillighet för Guds rikes framgång i den närmaste trakten, något som skulle verka uppryckande på medlemmarnas andliga lif.

Brefafdelningen

Tungchowfu i juli 1914.

. . . Vårens stormöten höllos på bestämd tid, fastän det först såg omöjligt ut, då vi voro nödsakade att lämna stationen för en tid. Efter två veckors bortovaro kunde vi dock återvända, ty Hvita vargen blef hindrad i sin afsikt att göra oss ett besök. Mötena voro präglade af en god ande, och en underton af tack och lof till Gud för hans godhet och beskydd under de hotande farorna gjorde sig gällande. Det var så dyrbart att höra fleras vittnesbörd om, huru Gud hade undervisat och varnat dem på sitt allvisa sätt samt hjälpt dem, då de varit ute och vittnat om honom och spridt böcker.

Vår trogne gatukapellpredikant, Hsieh T'ien En, insjuknade i mars månad och blef i april kallad till högre tjänst hos den Mästare, han så troget vittnat om. Hsieh var ingen begåfvad predikant, men han *vittnade.* Han talade om, huru han förut hade dyrkat *lerklumpar,* som han uttryckte sig, huru han med sin stora kropp — och härvid pekade han på sin ovanligt stora kroppshydda — hade fallit på sitt ansikte för dessa döda ting, huru han i tiotals år hade varit slaf under opielasten o. s. v., men huru Gud hade frälst honom från allt och gifvit honom ljus, frihet, frid och glädje. I sitt vittnesbörd brukade han ock ofta tala om kinesernas fem former af välsignelse samt triumferande säga: "Ni ha fem, men jag har sex, ty jag har evigt lif".

En af de fem nämnda välsignelserna är rikedom. "Silfver", sade han, "har jag visserligen ej, men den Herre, jag tjänar, har lofvat att se till, att jag ej skall behöfva lida nöd". Detta hans hopp blef ej heller besviket. Hans sjukdom var mycket kort, och intet fattades honom. Genom fröken Frida Prytz har jag fått veta, att då han kom till Puchow, på väg till sitt hem, sade han: "Tjugu dagar härefter är jag död." Och, mycket riktigt, på tjugonde dagen ingick han i hvilan. Bestämda befallningar hade han gifvit, att inga som helst hedniska ceremonier skulle få förekomma vid hans begrafning. Han var vid sin död 62 år. Frid hvile öfver hans minne! Det skall bli härligt att åter få möta honom hemma hos Jesus.

Efter Hsieh's bortgång tystnade för en tid vittnesbördet i vårt gatukapell i Tungchow. Herren har nu gifvit oss en annan evangelist vid namn Hsü, äfven han en äldre man. Han har nu upptagit Hsieh's arbete, går hvarje dag till kapellet, säljer böcker och vittnar om Gud. Syskon, kommen ihåg honom i förbön!

Gatukapellet i Tungkwan hölls öppet större delen af våren. Tack vare vänners kärlek till detta arbete ha vi kunnat anskaffa de behöfliga möblerna samt äfven anställa en portvakt. Därigenom har det blifvit möjligt för evangelisterna att mer ägna sig åt ordets förkunnelse. Må Herren gifva oss uthållighet i förbön och tro! Lifstecken synas. Ja, om Hvita vargen ej hade varit så besvärlig, skulle vi vid vårt stormöte på våren ha fått inbärga en kärfve. Men regementet blef utkommenderadt, och dopkandidaten, soldaten Song, som vid hela regementet blifvit föremål för förundran, såväl bland manskap som befäl, för den oförklarliga förändring han undergått, och som varmt rekommenderats till dop af församlingen, måste ut för att jaga Vargen. Jag har haft bref från Song, hvari han tackar Gud för beskydd under farorna och hjälp i nödens stunder. Må Herren få bevara honom, och må hans vittnesbörd bära frukt!

Nils Svenson.

Juicheng den 15 juli 1914.

Frid!

Mycket mörker härskar ännu i detta land. Republiken kan ej omskapa hjärtan, och ännu synes folket på dessa trakter vara sig likt såsom förr äfven i det yttre.

En skillnad är ju att glädja sig öfver, den att flertalet villigt lyssna till evangelium. Många besökande komma till stationen för att få medicin eller sina sår omskötta, vissa dagar ända till 15—18 personer, och bibelkvinnan och jag äro ständigt upptagna af att hjälpa och tala med dem, som komma, om den store Läkaren, som kan hjälpa till både kropp och själ. Tiden har ej räckt till att vara mycket ute i byarna. Mycket folk finnes rundt omkring oss. Huru längta vi icke att kunna nå dem med evangelium! "Skörden är mycken, men arbetarna äro få." Hjälpen oss att bedja utan återvändo och att kunna arbeta utan att förlora hoppet om skörd! Vi så och arbeta på en förhoppning, att något skall falla i den goda jorden och bära mycken frukt.

Vi ha en skön sommar; det är ej så varmt här som i Chiehchow, där vi voro förra sommaren, och vi äro alla friska! Fröken Wibell tillbringar sommaren hos oss. Hon såväl som min man förena sig i hjärtliga hälsningar.

Eder i Herren förbundna

Gerda Carlén.

* * *

Haichow i juli 1914.

. . . Arbetet i skolan med dess 38 gossar och tre lärare har gått sin jämna gång. Evangelisten Uang Chen-tao har, utom söndagsmötena, ledt morgonbönerna för alla i kapellet samt under dagen mottagit gäster. Diakonen Kuo har tillsammans med två andra bröder i områdets 128 byar uppklistrat de stora ark traktater, som vi fått genom dr Keller. Samma arbete ha tvänne bröder i Üsiangförsamlingen utfört i deras eget distrikt.

I staden Üsiang hade den lilla församlingen den stora glädjen att den 25 och 26 april *under eget tak* kunna fira sitt första större missionsmöte. Trenne kallade predikanter togo del, och märkliga vittnesbörd afgåfvos. Församlingen har tillbytt sig ett rymligare välbeläget hus i staden mot det mindre, hvari möten förut hållits. Vännerna hålla nu som bäst på med att själfva reparera äfven detta hus, sedan en extra insamling af hvete för ändamålet gjorts. Under maj månad höll diakonen Kuo, biträdd af äldste Ching, opieasyl i staden Üsiang, hvarunder åtta personer blefvo afvanda. Under samma månad förkunnade vi under 23 dagar evangelium för stora skaror i det stora tältet på Haichow marknad. Med flera, som visade sig särskildt intresserade, fingo vi bedja och ha antecknat deras namn.

Åtskilliga yttre sjukdomar ha under våren behandlats. Bland andra patienter hade vi en ung man, som vid ett husras fått båda benen afbrutna.

En ung man i församlingen, som nyligen hemkommit efter att som soldat ha deltagit i fälttåget mot mongolerna, nedlade en söndag sina besparingar, 18 blanka silfverdollar, i kollektkorgen för vårt blifvande nya kapell!

Henrik Tjäder.

* * *

Axplock ur bref.

I en öfverblick öfver den verksamhet, som i Honanfu distrikt pågick under våren, skrifver missionär E. O. Beinhoff bl. a.:

Gästrumsverksamheten har i Singan varit mycket liflig. Vårt hus ligger ju ock vid den stora trafikleden till järnvägsstationerna, och massor af soldater besöka dagligen våra lokaler. En ej så liten sjukvårdsverksamhet har ock sista tiden bedrifvits till följd af fejderna mellan röfvare och soldater i norra landsbygden. Sårade och sjuka ha kommit i en ständig ström. Fröken Hultkrantz har ett fullkomligt apotek.

Särskilda möten. Några bibelkurser ha ej under våren hållits utom dem, som evangelisten Cheo på olika platser inom distriktet hållit. Mengchin, Fuhtien och Jänsï ha besökts af honom. Äfven i Singan har han varit en längre tid. Han är ej permanent stationerad på någon gifven plats utan har sitt arbete i hela Honanfu distrikt. Må Gud få välsigna honom, så att han kan få vara andra till välsignelse!

I Honanfu har hvarje tisdags eftermiddag merendels ägnats åt sångöfning. Flera af våra församlingsmedlemmar kunna ej läsa vår sångbok, mycket mindre sjunga dess sånger. Hvarje fredags eftermiddag samlas vi omkring vår söndagsskoltext. Det är sköna stunder vi då ha. Ofta får denna textutredning form af ett frågemöte.

Herren lägge sin välsignelse till allt, som blifvit utfördt under detta kvartal! "Om Herren icke bygger huset, arbeta de fåfängt, som däruppå bygga."

* * *

Från Singan skref läraren "Boken" den 17 juli till vår syster, fröken Maria Pettersson, och omtalade, att skolan pågick äfven under sommaren med 20 gossar från staden. Skolhuset hade fått en ny trappa, sedan den nyinköpta gården blifvit delvis rifven, delvis omändrad. Missionär Beinhoff hade ordnat med bygget. — Lilla Frost var så glad och kunde springa omkring. — Natten till den 17:e hade det kommit så mycket mask på hirsen, att allt på fröken Petterssons lilla teg, "grafplatsen", såväl som på andras ägor söder om staden blifvit förstördt. — I andra trakter hade hveteskörden slagit fel, så att det var svårt på grund af dyr tid. Sådana nödår brukar det bli sjukligt.

* * *

En präktig snäll 15-årig gosse, som fröken Pettersson mycket intresserar sig för, och som hon har hopp om skall blifva en god skollärare eller möjligen missionsarbetare, om han får fortsätta sina studier, skrifver till henne följande:

"När jag antecknade mig som sökare, sade pastor Beinhoff: 'Då du nu vill teckna ditt namn som sökare, vet du väl, att detta betyder mer än att vara en forskare i läran? Kan du hålla sabbaten?' — Emedan jag icke får handla självständigt, så länge jag är i mitt hem, vågade jag icke svara ja till detta. Men då jag blef ledsen och grät, sade pastorn: 'Du skall inför alla visa, hvem du tillhör genom att tjäna och förhärliga Gud, och så skall du oaflåtligt bedja att få leda alla i ditt hem till Herren'. Pastorn sade också: 'Bed din far komma hit, så skall jag tala med honom om sabbatens helighållande'. Jag bad nu min far gå med till missionsstationen, och till min stora glädje gjorde han det. Pastor Beinhoff talade med honom, och han lofvade, att jag skulle få hålla sabbaten. Det är ändå så mycket, som jag är rädd för skall bli till hinder, så att jag icke får fortsätta min skolgång. Jag trifs bäst i skolan. Sällskapet utom densamma, vare sig i mitt hem eller annorstädes, känner jag mig främmande för. Måtte Gud ta sig an min sak! Snälla fröken, bed för mig, att Herren må leda mig på sin väg och fylla mina behof!

Ringa lärjungen *Tsao ti-tz.*"

Fröken *Maria Pettersson* skrifver:

Vår f. d. kock, Tsao si, som numer har mjölhandel, har skrifvit, att Herren hjälpt honom med hans affär, så att han inte bara kan försörja sin familj utan också har litet öfver. Nu har han bestämt sig för att med Guds hjälp vid nästa stormöte, om möjligt är, bjuda alla på mat. — Detta är ju också ett sätt att visa sin tacksamhet mot Herren för ekonomisk hjälp och välsignelse. — När han kom till oss, kunde han hvarken läsa eller skrifva. Nu läser han hjälpligt och skrifver inte heller så dåligt utan kan på egen hand sköta sina räkenskaper.

Doprapport.

Under vårens stormöten upptogos genom dop i församlingens gemenskap

i Yuncheng	3	personer	
" Haichow	2	"	(män)
" Puchow	5	"	(3 män, resp. 84, 70 och 28 år gamla samt 2 medelålders kvinnor).
i Pucheng	16	personer	(12 män och 4 kvinnor).
" Honanfu	13	"	(bland dem 1 skolflicka).
" Singan	3	"	(2 en frukt af skolarbetet).
" Jongning	1	"	
	43		

Från de öfriga stationerna saknas ännu meddelanden. — I Juicheng döptes i juli 1 person.

Åt hemförsamlingens trogna förbön anbefalla vi dessa våra kinesiska bröder och systrar.

Böneämnen, insända från en af våra missionärer.

I Jongnings distrikt, där de kristna bo mycket kringspridda, behöfdes synnerligen väl en god infödd evangelist, som ägde allmänt förtroende och med ett vinnande sätt förenade andlig klarsynthet och undervisningsförmåga. Vid sina besök på olika platser skulle en sådan man kunna rätta skefva uppfattningar i andliga ting och verkliga missförhållanden, hvilka en utländing sällan får höra talas om och ej heller alltid kan rätt uppfatta.

En bibelkvinna med ofvan nämnda egenskaper sakna vi också mycket. Innerligt önska vi, att Herren Gud, som kan fylla *alla* behof i härlighet, ville sända oss dessa medarbetare.

Malte Ringberg.

Bön för missionen.

Allmänna Svenska Missionskonferensens Arbetskommitté vill härmed till missionens vänner i vårt land rikta en hjärtlig maning att under de kritiska tider, som vi nu genomlefva, särskildt i förbön tänka på missionen, dess ledare i hemlandet, dess utsände på fälten och de folk, bland hvilka dessa verka.

Det nu rasande världskriget kommer oundvikligen att öfva ett vidtgående inflytande på missionen. De däraf föranledda rubbningarna i handel och industri med ty åtföljande penningknapphet komma att medföra minskning i inkomsterna. Redan hafva de flesta missioner nödgats vidtaga inskränkningar. Bedjen, att de arbetsgrenar och enskilda arbetare, som drabbas däraf, icke må lida allt för mycket och allt för länge. Bedjen, att medlen snart åter måtte flöda rikligt och de troende må genom denna tids erfarenhet fostras till större sparsamhet i fråga om utgifter för egen del och större offervillighet i fråga om Guds rikes angelägenheter.

Missionärerna på fälten äro utsatta för många pröfningar genom afbrott i postgången, inskränkning af missionsmedlen och svårigheten att inför de infödda förklara den underliga företeelsen, att Europas s. k. kristna folk bekämpa hvarandra i ett våldsamt krig. Det är alls icke uteslutet, att revolutionära och främlingsfientliga rörelser kunna uppstå, hvarigenom missionärerna hotas till lif och egendom.

Bedjen för dem, att vishet, mod och kraft må skänkas dem till öfvervinnande af alla dessa svårigheter och faror.

För de infödda kristna och de folk, som de tillhöra, måste detta krig redan såsom en företeelse på afstånd, än mer om det sprider sig till dem, såsom det delvis redan gjort, blifva en orsak till anstöt, en anledning att misstro den religion, som officiellt bekännes af de kämpande folken, hvilka i sin kamp trampa sanning och rätt under fötterna. Af minskningen i missionsmedel måste de sluta till, att dessa folk betydligt försvagats.

Bedjen, att de må komma till insikt om att kriget och de därunder lössläppta lidelserna icke äro ett uttryck för den sanna kristendomen, och att denna icke blott är en religion för västerns folk, utan för världens folk. Bedjen ock, att de infödda kristna må genom denna kris sporras till större ansvarskänsla och offervillighet.

Detta krig är en hemsökelse, genom hvilken Gud vill väcka och ödmjuka människorna. Vi såsom kristna och missionsvänner ha vår andel i den synd, som gjort hemsökelsen nödvändig. Må vi med vår bön förena bekännelse af våra och vårt folks synder och därmed bana väg för ny välsignelse öfver oss själfva, vårt folk och de folk, bland hvilka Gud kallat oss att förkunna hans evangelium.

Stockholm den 9 september 1914.

Allmänna Svenska Missionskonferensens Arbetskommitté.

Karl Fries.

J. Byström.	*Th. Ericson.*	*E. Folke.*
A. Ihrmark.	*K. A. Jansson.*	*A. Kolmodin.*
J. Lindgren.	*T. Lindhagen.*	*Anna Roos.*
Ulla Scharp.	*W. Sjöholm.*	*A. Thomander.*

En flicka!

Af *Gerda Carlén.*

»Fridens väg känna de ej.»

För någon tid sedan kom en ung man med sin unga hustru hit till Juicheng för att få medicin. När jag kom ut i gästrummet, hade kvinnan lagt sig på kangen. Hon såg mycket klen ut. Stackars kvinna, mycket lidande hade hon genomgått! Vid nyårstiden hade hon fått en liten flicka, men eftersom det var den tredje flickan i ordningen och ingen gosse fanns i hemmet, tog svärmodern det lilla barnet ifrån henne och kastade det i vattenämbaret. Då den lilla inte ville dö utan låg och sprattlade i vattnet, bad den unga modern, att barnet skulle få lefva, och att hon skulle få behålla det en månad. Sedan kunde de gifva bort det. "Nej", svarade svärmodern. "Skulle vi, som äro förmögna människor, gifva bort ett barn!" Och så strypte hon den lilla varelsen i vattnet. Kort efteråt sjuknade den näst äldsta flickan och dog. Sorg och mjölkstockning gjorde den arma modern mycket sjuk. Men trots sjukdomen grälade svärmodern på henne, för att hon inte kunde arbeta. Stackars kvinna, tårarna runno utför hennes kinder, då hon för mig berättade sitt lidande och klagande utbrast: "Kunde jag inte fått behålla mitt lilla barn? Nu äro de borta båda två." —

För några dagar sedan kom vår värdinna på besök. Hon är en 30 års kvinna, förmögen och utan svärföräldrar, hvarför hon har rätt att bestämma i sitt eget hem. Men hon är en slaf under opielasten. Äfven denna kvinna har två flickor men ingen gosse. För en månad sedan erhöll hon en tredje flicka. Jag frågade henne nu, hur den lilla mådde. Huru förvånad blef jag ej, när hon kallt svarade: "Liao-la" = hon finns ej mer. Jag frågade, om barnet blifvit sjukt, men fick endast samma hårda svar. När jag uttryckte mitt medlidande öfver hennes förlust, svarade hon föraktligt: "*En flicka!*" Jag förstod, att barnet ej fått en naturlig död och tog närmare reda på saken. Jag ryser vid tanken på en moders kärlekslöshet och grymhet. Efter födelsen hade det lilla barnet lagts afsides utan kläder för att frysa och svälta ihjäl. Som det dröjde länge, innan lifsgnistan tycktes vilja slockna, smetade de opium kring dess mun för att påskynda dess död. Det var ju endast en *flicka* utan värde!

Stackars unga kvinnor och små flickor i Kina! Det förtryck, de lida, är stort. Mitt hjärta uppröres många gånger öfver hvad jag får höra och se. O, huru olika i hednaland mot i de kristna länderna! I Kina få ej de små flickorna en kista eller graf att läggas i. Jag minns en afton, då min man och jag gingo ut på landet. Ej långt från staden räknade vi fem hoprullade stråmattor. De voro tomma då, men de små klädespersedlar, som lågo kvar, gåfvo ett tydligt svar på frågan, hvad mattorna innehållit. Ja, de små flickornas graf är ofta nog vargars och hundars buk. De bli uppätna. Endast evangelium och tron på den lefvande Guden och den han sändt, Jesus Kristus, kan förändra kinesens hjärta och göra honom kärleksfull och barmhärtig.

Sextio gånger förgäfves.

En söndagsskollärare, som efter flera års arbete var nära att tröttna, fick ny frimodighet genom att iakttaga en myra. Nedslagen och bedröfvad gick han på en promenad i skogen och satte sig på en sten. Strax fästes hans uppmärksamhet vid en myra, som släpade på en börda, större än hon själf. Upptagen af hvad han såg, glömde mannen sina förra tankar. Myran sökte att trotsa alla hinder för att komma fram. Det låg en glatt sten på dess väg. Men utan betänkande sökte hon krypa uppför den. Då hon nästan var högst uppe, föll hon igen med sin börda. Hon försökte åter men gled ånyo ned, försökte och föll, försökte och föll, till dess mannen räknat intill 60 gånger. Den 61:sta gången lyckades hon. Mannen tänkte på den vises ord: "Gå till myran och lär!" Tröttheten och missmodet fingo vika för ny ifver och lust till det arbete, som Herren gifvit.

Låtom oss icke förtröttas att göra det goda, ty vi skola ock i sinom tid skörda, om vi icke tröttna, säger aposteln. För en arbetare i Herrens tjänst gäller det att se bort från hvad man känner och i uthållighet arbeta. Vårt arbete är icke fåfängt i Herren.

Tålamod.

Vill du stärkas i nöd och strid,
Vill du segra i profvets tid,
Vill du göra Guds vilja god,
Haf tålamod!

När åt Herren du frukter bär,
Vid hans fötter af honom lär.
Öfvervinn uti Lammets blod!
Haf tålamod!

Om i kärlek Gud agat har,
Om på bönen ej kommer svar,
Om hans ledning du ej förstod,
Haf tålamod!

Om du lider, och mänskor se
Men förstå ej ditt hjärtas ve,
Minns, att Jesus i kampen stod!
Haf tålamod!

Blicka uppåt med tro och bön,
Herren kommer — och härlig lön
Gifver han den i allt bestod.
Haf tålamod!

(Hemåt). *Jane af Sandeberg.*

En tillflyktsort.

Jag har många gånger drifvits till min bönevrå af den oemotståndliga öfvertygelsen, att det för mig ej fanns någon annan tillflyktsort.

Abraham Lincoln.

Redovisning

för medel influtna till »Svenska Missionen i Kina» under augusti månad 1914.

Allmänna missionsmedel.

N:o		Kr. Ö.
910.	Vikaryds syförening	100: —
914.	N. B.	20: —
915.	M. B.	20: —
916.	A. D., Alingsås	500: —
917.	D. N., Lund	13: 60
918.	C. A. A., Björkeryd	5: —
919.	Från en andaktstund på Garfvarebacken, gm A. E. C.	9: —
920.	C. A., Vadstena, »till våra älskade små på Dufbo»	5: —
921.	A. L. S., till Missionshemmet	100: —
	Transport	772: 60
922.	L. E., Sthlm, »Herrens tionde»	30: —
924.	S. J., Örebro	200: —
925.	E. Å., Linköping	200: —
926.	S. A. B., Åstorp	5: —
927.	Daggryningen i K. M. A. till Ester Bergs underh.	600: —
928.	»En glad gifvare», till Missionshemmet	3: 50
929.	E. M. T., »Nya pengar»	18: 40
930.	D:o d:o Ur Kinabössan	6: 60
931.	Drefseryds arbetsförening	30: —
933.	Kollekt vid missionsmöte i Ofvanmyra	93: 04
935.	E. G. gm E. B.	50: —
936.	E. B.	15: —
939.	»Tackoffer», till Barnens Hem	5: —
940.	»Ett löfte till Herren»	3: —
941.	»Herren välsigne»	62: —
942.	E. O., till Barnens Hem	400: —
943.	»I Jesu välsignade namn»	1,000: —
944.	L. L., Sala, Sparbössemedel	30: 39
945.	Röks syförening	50: —
946.	N. E., Löderup	10: —
947.	»Onämnd», gm F. M.	25: —
948.	»Blanka pengar»	2: 50
949.	Två vänner i Engelholm, gm O. G. H.	50: —
950.	Östra Härads ungd.-förb. till C. Bloms underhåll	472: —
951.	A. M., Vättersnäs	50: —
952.	K. i Knutby	20: —
953.	»I—l»	100: —
954.	G. och A. T., Ulricehamn	60: —
956.	»För missionens behof»	5: —
957.	Arbetsföreningen inom Mullsjö mfg.	200: —
958.	Insaml. vid friluftsmöte hos Östmans i Backe gm A. E. C.	20: 60
959.	Kollekt vid bönestund i Vänfors, gm F. Ö.	10: 35
		10: 35
960.	»Onämnd», Tranås, gm K. B.	10: —
962.	E. R., Gäfle	10: —
963.	Inkomst från friluftsmöte på Garfvareudden gm A. E. C.	8: —
965.	Sparbössemedel	5: —
966.	»Tackoffer»	100: —
967.	»En liten slant till Kinamissionen»	5: —
968.	I. F., Mullsjö	200: —
969.	»Juloffer» af B. E. D. gm E. G., Sollefteå	20: —
970.	A. E. L., Broddetorp	50: —
971.	M. R., Växjö	40: —
973.	D. H. T.	10: —
		5,057: 98

Särskilda ändamål:

N:o		Kr. Ö.
923.	Vänner i Hagalund, till R. Berglings verksamhet	25: —
932.	Hednavännernas allians, för Loh Tehtao	62: 50
934.	»Från vänner», till Anna Janzons verksamhet	25: —
937.	»Från vänner», till Anna Janzons verksamhet	5: —
938.	»Från vänner», till Anna Janzons verksamhet	25: —
955.	»Födelsedagsgåfva från tvenne systrar, till Maria Nylins behöfvande skolbarn»	100: —
961.	»Från lille Moje», till små Kinabarn	5: —
964.	J. A., Örebro, för Lei Fah-ping	50: —
972.	H. T., Linköping, för Chia Fuh-sin	10: —
		307: 50
	Summa under augusti månad kr.	5,365: 48

Med varmt tack till hvarje gifvare.

Guds källa har vatten tillfyllest. Ps. 65: 10.

Stockholm. Svenska Tryckeriaktiebolaget 1914.

N:r 19. Årg. 19. 1 OKT. 1914. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳

Kina-Missionstidningen

Sinims Land

耶和華以拉

Utgifvare: Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redigeras af: ERIK FOLKE och EMMA BESKOW. | Expedition: *Malmtorgsgatan 8.* | Telegramadress: »*Sinim*», *Stockholm.* | Telefon: Riks. 44 59. Allm. 224 73.

Innehåll: Guds frid. — En högtidsdag. — Den nuvarande ställningen i Kina. — Från vårens stormöten. — Kriget och missionen. — Kina och flickskolorna. — Republikens folkmängd. — Den hedniska folkvärlden och Israel. — Martyrernas blod — kyrkans utsäde. — Marcus. — En drops. — Till Redaktionen insänd skrift. — Till tidningens prenumerantsamlare. — Svenska Missionens i Kina höstmöte.

Guds frid.

Blifven stilla och besinnen, att jag är Gud. Ps. 46: 11.

Edert hjärta vare icke oroligt. Tron på Gud och tron på mig.

Joh. 14: 1.

I hvarje tid af nöd vänder sig den troende instinktmässigt till psalmernas bok eller till Jesu egna ord. I psalmerna finner han tröst genom den hugsvalelse, hvarmed Gud fordom hugsvalade sina pröfvade tjänare. I de ord, som uttalats af smärtornas man, Guds enfödde Son, som för vår skull blef förtrogen med lidandet, finner han kraft och frid. Vi vända oss därför i nödens tid till de upplyftande orden i Ps. 46 och till de trösteord, Herren Jesus själf uttalat i Joh. 14 kap., hvilka påminna oss om att ro och trygghet finnes i *Gud.*

Det är obehöfligt att orda om den nuvarande krisens stora betydelse. Ett svart moln hvilar öfver Europa, ja, vi kunna väl säga, öfver hela världen. Alla människor äro mer eller mindre berörda af denna nöd. För många innebär den, att den älskade familjekretsen blir splittrad, att mannen slites från hustrun, fadern från barnen, brodern från systern, grannen från sin granne, vännen från sin vän. Nöden och oron beröra hela fosterlandet.

Men vid sidan af allt detta ställas genom den nu pågående krisen de, som äro medborgare i "ett bättre fädernesland", inför allvarliga problem, stående i samband med utbredandet af det rike, som icke vet af någon ände. Sorgligt att säga stå Europas två största protestantiska nationer i fara, dessa, som gått i spetsen för världens evangelisation. De stå såsom motståndare dessa båda folk, som äga ett så härligt protestantiskt arf och äro med hvarandra på det närmaste förbundna i arbetet för evangelii utbredande i hednavärlden. Hvem kan väl i dessa dagar sjunga Luthers storartade omskrifning af Ps. 46: "Vår Gud är oss en väldig borg", utan att känna det djupt gripande i den nuvarande ställningen? Kriget hotar dessutom icke få missionsstationers vara eller icke vara i både Asien och Afrika. Tyskland använder årligen nära tio millioner kr. för den utländska missionen. Och vi vilja icke tala om det missionsarbete, som utgått från Storbrittanien. Det nuvarande tillståndet framställer inför hednavärlden det sorgliga skådespelet af s. k. kristna nationer, inbegripna i de bittraste och vildaste fientligheter, och rättfärdigar tyvärr följande satiriska yttrande af en bland Kinas störste statsmän, Li Hung Chang: "Fransmännen hata tyskarna, och ryssarna döda judarna, men när de komma ut till Kina, då äro de alla kristna!"

Från hvilken synpunkt vi än betrakta det nuvarande läget, den personliga och den nationella, eller med tanke på Guds rike, fyllas vi med den allra djupaste sorg och smärta. Nöden är sådan, att vi liksom psalmisten känna oss färdiga att utbrista: "För mitt hjärtas jämmers skull kan jag icke tala." Och dock måste vi ihågkomma, att vår Herre och Mästare alldeles uttryckligt har sagt: "I skolen få höra om krig och rykten om krig; sen

till, att I *icke blifven förfärade!*" En sådan uppmaning strider emot allt mänskligt. Hur benägen människan är att oroa sig och förfäras, bevisas genom den ofta upprepade maningen: "Frukta icke!" Så tillropar Gud äfven sina bästa och starkaste tjänare både i den gamla och den nya hushållningen. Hemligheten till ägandet af frid ligger däri, att vi, såsom de båda härofvan anförda bibelorden gifva vid handen, se bort från människor och yttre omständigheter till Gud själf, till honom, som är *Gud* öfver allting, välsignad i evighet.

Intet bildspråk kan bättre uttrycka en rådande nöd än det, som användes i Ps. 46. Psalmisten tycker sig se själfva jorden rundt omkring sig förvandlad och bergen sjunka midt i hafvet, liksom alldeles i motsats till den befallning, Skaparen en gång gaf, då på hans ord vattnen samlades i ett rum och det torra landet syntes. Men äfven under en sådan tid kan ett Guds barn förblifva utan fruktan, emedan Gud är hans tillflykt och starkhet, en hjälp i den "stora nöd", som påkommen är.

Denna lefvande förnimmelse af *Guds* närvaro gjorde, att psalmisten blef buren öfver äfven de svåraste förhållanden i lifvet. Han var nämligen öfvertygad om, att om Gud sopade bort det, som för honom varit allt, skulle han i dettas ställe gifva honom något större och härligare. Hvad vi behöfva under en tid sådan som den närvarande, är att få ett djupare medvetande än någonsin tillförene af Guds närvaro, att få Gud personligen lefvande och verklig för oss. Emedan Gud är *Gud*, måste hans vilja och härlighet till sist bli rådande. Vi måste ihågkomma Guds verk från fordom och begrunda hans under. Då skola vi finna, att ehuru vi nödgas säga: "Guds fotspår funno vi icke", måste vi med psalmisten erkänna: "Han förde dock sin hjord genom Moses och Arons hand." Låtom oss därför i dessa dagar midt under allt vapenbuller ihågkomma Herrens eget ord: "Varen stilla och besinnen, att jag är Gud!"

Många problem och svårigheter möta missionen under en tid sådan som denna. Medan man ute på missionsfälten erfarit den mest underbara välsignelse, synes här hemma hela missionens bestånd hotadt. Den har ju nämligen sin härd i Europa. Vi frestas att fråga: "Hur skola arbetets ekonomiska behof kunna tillgodoses?" Eller: "På hvad sätt skola dessa oroligheter beröra världens mer aflägset liggande länder?" På dessa och många andra frågor kunna vi icke gifva något svar. Men Gud kan det. Vår bön må vara Josafats: "Vi förmå intet, och själfva veta vi icke, hvad vi skola göra, utan till dig se våra ögon." Vår styrka ligger i att vara stilla och besinna, att Gud är *Gud*.

Somliga mena, att den 46:e psalmen var den psalm, som, Herren till ära, sjöngs af leviterna, då de tågade i spetsen för Josafats här. Andra mena, att denna psalm härrör sig från den tid, då Sanheribs armé blef förstörd. Det gör föga till saken, hur denna psalm fått sitt ursprung. Orden hafva betydelse för alla tider och passa för alla förhållanden. Låtom oss under dessa mörka dagar fröjdas öfver, att "Herren Sebaot är med oss, och att Jakobs Gud är vårt beskydd!" Låtom oss i ljuset af denna sanning söka möta hvarje dag med dess uppgifter eller lidanden, med dessa Herren Jesu ord, hans, som har all makt i himmel och på jord, ringande i våra öron: "*Edert hjärta vare icke oroligt! Tron på Gud och tron på mig!*"

M. B.

Ur China's Millions.

En högtidsdag.

Söndagen den 13 sept. voro S. M. K:s båda kommittéer, de hemmavarande missionärerna och några andra vänner inbjudna till invigning af det nya missionshemmet, beläget alldeles invid Ösby station vid Djursholm.

Något före kl. half 12 anlände de till öfver ett tjugutal uppgående gästerna till den vackra villan, Robertslund, som låg där så vänligt inbjudande, rödmålad, med hvita knutar och omgifven af lummiga ekar.

Sedan värdfolket med sina båda barn på det hjärtligaste hälsat gästerna välkomna, gjordes en rond i hemmet, som till stor del är möbleradt, försedt med präktiga linoleummattor, elektriskt ljus, värme- och vattenledning. Huset har åtta rum, alla med egna ingångar, tre på nedre botten, fyra en trappa upp och ett i vindsvåningen, vidare badrum, tvättstuga, strykrum, diverse förrådsrum m. m. Allt är praktiskt och komfortabelt, vackert och smakfullt. Förrådsrummen — det må särskildt anmärkas — voro icke tomma. Ett stort lager af kol låg upplagdt i källaren; linneskåpet var ganska väl försedt, porslinsskänken likaså.

Sedan gästerna med stort intresse besett hemmet, samlades man i förmaket till tacksägelse, bön och sång. Missionär Erik Folke uttryckte å kommittéernas vägnar den stora glädje och tacksamhet, man kände, öfver den lika storartade som oväntade gåfva, hvilken under denna så brydsamma tid kommit missionen till del, en gåfva, som icke kunde annat än uppväcka aningar om, att Gud hade något alldeles särskildt i tankarna, att han med denna gåfva ville fylla ett behof, som kanske ganska snart skulle gifva sig tydligt tillkänna. Under alla förhållanden var gåfvan redan nu så oändligt välkom-

men. Det hade nämligen visat sig, att de klenaste af de från fältet hemvända syskonen icke i hemmet vid Dufbo med dess omedelbara grannskap med de många kära barnen erhöllo den stillhet och hvila, de så väl behöfde. Ett af hjärtat gående tack ville därför ock kommittéerna uttala till dem, som varit Herrens skaffare. I detta tack förenade sig alla de närvarande genom att resa sig och trycka dessa vänners händer.

Ordet lämnades nu fritt. Öfverste Dillner bad att som minnesord få gifva Ps. 100, särskildt de orden: "Tjänen Herren med *glädje*, träden inför hans ansikte med *jubel*."

Värden på stället bad med några ord få omtala, huru han och hans hustru kommit på den tanken att åt missionen öfverlämna denna villa. Han berättade, att då de för ett par år sedan efter en tydlig ledning af Gud för egen del köpt detta hus, hade de kommit öfverens om att, när de icke längre behöfde den, den skulle få tjäna Guds rikssak. Förliden vår blef det dem klart, att det vore en bra mycket större glädje att, medan de själfva lefde, få se detta hus användt för Herrens räkning. Herren hade samtidigt tydligt gifvit dem själfva ett tecken att på en annan plats i närheten slå upp sina bopålar. — Frågan blef nu den, *hur* Herren ville hafva huset användt.

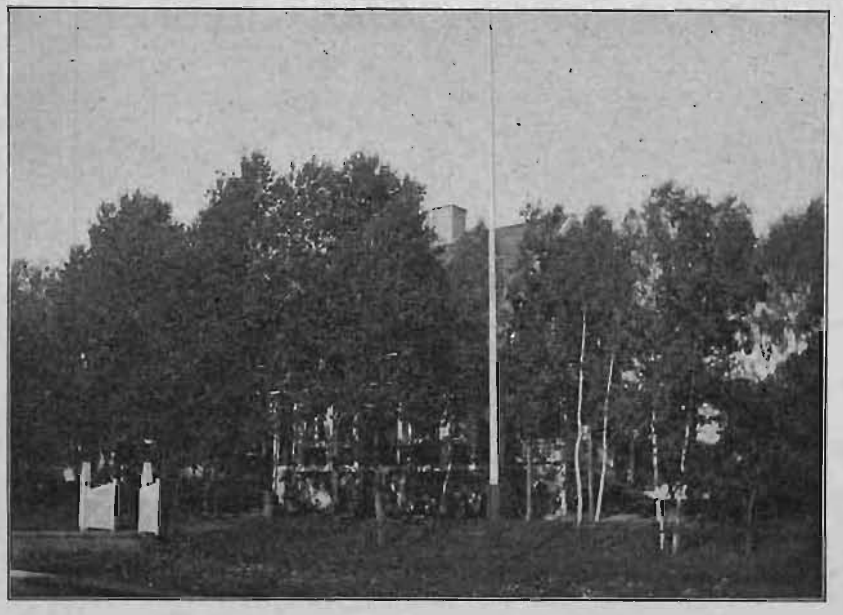

Robertslund.

Tanken gick att börja med till åtskilliga små barn — deras tjänares — som på somrarna icke hade tillfälle att få vistas på landet. Och så inbjöds en liten skara småttingar att under sommarmånaderna vistas på det vackra Robertslund. Men omsorgen och omtanken om dessa små visade sig vara för mycket för husets fru, som redan förut hade sitt gifna lefnadskall och större uppgifter att utföra, än som vanligen komma på *en* människas lott. Så kom tanken på, att hemmet kanske i stället kunde tjäna till hvilohem för trötta syskon, som länge vistats på missionsfältet. Saken framlades i bön inför Gud, och han gaf visshet om att just detta var hans vilja. Med glädje öfverlämnades nu hemmet, sådant det stod, åt Svenska Missionen i Kina. Det var ju redan förut "helgadt åt Herren". *En* önskan hade emellertid gifvarna, och det var, att det fortfarande skulle få heta "*Robertslund*." Till minne af en älskad liten son med namnet Robert, som för ett par år sedan hade flyttats till hemmet därofvan, hade nämligen villan fått detta namn. Om lille Robert ville nu hans fader meddela ett och annat.

Redan tidigt hade Herren fått hans hjärta. Hans föräldrar kunde blott med undran se, huru hastigt han i andligt afseende utvecklades och mognade. Det behagade Gud att pålägga deras kära gosse en svår och långvarig sjukdom, men under denna växte hans kärlek till Guds ord. Han var så rädd för allt, som icke var sant. Men *Bibeln* var sann; därför älskade han den och tröttnade aldrig på att sysselsätta sig med dess läsning. Vid ett tillfälle skulle familjen hafva några vänner hos sig. Robert, som hade en mycket vacker röst, skulle sjunga, hans syster skulle spela piano, och en något äldre bror skulle deklamera. Robert skulle inleda aftonens underhållning med att läsa ett förut utvaldt stycke ur Bibeln. Men brodern, som räckte honom Bibeln, hade af misstag slagit upp ett annat kapitel. Robert började läsa. Och några af gästerna, som tyckte, att valet var något besynnerligt, började sakta fnittra. Robert såg upp, betraktade dem med sina stora, allvarliga ögon och fortsatte sin läsning. När han slutat, yttrade han med djupt allvar: "Man får icke skratta åt *heliga* ting", och så brast han i gråt.

Vid ett tillfälle, då föräldrarna skulle resa bort, hade de lofvat honom, att han skulle få önska sig något, som han riktigt tyckte om. Han låg stilla och funderade, och så sade han slutligen, att han helst af allt ville ha en bok med dagliga betraktelser. Tolfåringen fick en sådan bok och läste sedan dagligen däri, så länge hans krafter det tilläto. Den gaf honom, hvad han behöfde, näring för hans själ.

Vid ett annat tillfälle kom modern för att fägna honom med en del nya, blanka silfvermynt. Men han afböjde gåfvan. *Han* behöfde den icke, men han ville gärna, att slantarna skulle läggas i missionsbössan.

Allt, som var rent, godt och skönt, älskade lille Robert, och så kom den store Barnavännen och hämtade honom till ljusets och fullkomlighetens land.

En af de närvarande gästerna, som brukat besöka Robert under hans sjukdom, tillade, att han aldrig kunde glömma detta barns blick, — så allvarlig, så djup, så genomträngande som en äldre,

mognad mans — eller med hvilken glädje den lille gossen under sitt lidande lyssnat till talet om de himmelska tingen.

Sedan sången: "Jag kan icke räkna dem alla, de prof på Guds godhet, jag rönt", gemensamt sjungits, hölls en tacksägelse- och bönestund, hvarunder flera af de närvarande öfver hemmet och de kära gifvarna nedkallade Guds välsignelse.

Efteråt samlades man i matsalen kring det rikligt dukade kaffebordet. Solen, som förut varit gömd i moln, lyste nu in och gjorde de redan förut ljusa rummen ännu ljusare. Efter kaffedrickningen gick man ut i det fria. Äfven i trädgården var så mycket att se. En praktfull blomsterrabatt fägnade ögat, och en stor treflig berså utlofvade många angenäma stunder åt hemmets blifvande invånare. Icke mindre än tjugufyra fruktträd voro satta, så ock

Lille Robert.

flera vinbärs- och krusbärsbuskar. I en vrå af trädgården låg ett litet jordgubbsland och i dess närhet ett land med allehanda köksväxter. Allt talade om omtanke och omsorgsfull vård.

Efter en promenad i de vackra omgifningarna samlades åter skaran kl. 4 i makarna L:s egen i närheten belägna vackra villa. Alla hade nämligen så gästvänligt inbjudits på middag. Och en riktig "kärleksmåltid" blef det. Det var så soligt, så vänligt och gladt i detta hem och så smyckadt med blommor, att det hela hade en riktigt festlig prägel. Under angenäma och lärorika samtal intogs middagen. Efter densamma spelade husets unga dotter ett vackert stycke på piano, och sedan fingo de närvarande lyssna till rektor Joh. Rinman, som på det mest intresseväckande sätt gaf en skildring öfver en i somras i Norrland gjord resa i och för hållande af bibelkurser, samt äfven meddelade, hvad han därunder fått höra om väckelser, som på olika trakter gått fram. Man kunde icke annat än af hjärtat fröjdas och prisa Herren för hans storverk och hans under med människors barn. Ännu en lofsång, och så var uppbrottets timme inne. Men därom voro alla gästerna ense, att de haft en obeskrifligt skön, ja, en oförgätlig dag, på hvilken de med tacksamhet städse skulle blicka tillbaka.

* * *

Vill Gud, kommer inflyttning i det nya lilla hemmet omedelbart att ske. Det är nämligen just lagom stort att rymma de syskon, som för närvarande bo på Missionshemmet i Dufbo, och har det därför ansetts lämpligt, att dessa tillsvidare flytta öfver dit. Deras adress blir således från och med de första dagarna i okt.: Robertslund, *Djursholms-Ösby*.

Den nuvarande ställningen i Kina.

Enligt meddelande af professor Erik Nyström, som i dagarna återvändt från Kina, skulle tillståndet därute för närvarande vara ovanligt lugnt. Dagspressen vet emellertid omtala, att sedan japanerna angripit den tyska besittningen Kiautschau i Kina, några af detta lands provinser skulle ha förklarats i belägringstillstånd. Med visshet kunna vi intet säga, men troligen är det i så fall de provinser, som ligga närmast krigsskådeplatsen. De provinser i det inre, där S. M. K. har sitt missionsfält, hafva sannolikt icke alls berörts af dessa oroligheter. Till flitig *förbön* för Kina och dess missionärer mana dock de gjorda meddelandena.

Till vår glädje ha nu ett par bref anländt från fältet, de första på mycket lång tid. De voro emellertid skrifna *före* krigets utbrott.

Från vårens stormöten.

Inom *Ishih* distrikt ha under våren 5 stormöten hållits, ett på hufvudstationen och ett i hvardera af de 4 kretsarna.

Vid dessa stormöten döptes 4 personer, 2 män och 2 kvinnor. På grund af sorgliga erfarenheter ha vi blifvit mycket försiktiga med afseende på dopkandidater, men dessa fyra syntes verkligen ha mottagit Herren Jesus till sin frälsare.

En af männen var under många år ifrig buddist. Nu har han sedan flera år tillbaka studerat kristlig litteratur, främst Bibeln, och troget besökt gudstjänsterna i Uanchuan, som ligger 10 li från hans hem. Det är dock först under senaste höst och vinter, som Jesusläran blifvit en *hjärtesak* för honom. Det var för oss en stor glädje, då han kom och bad att få i dopet bekänna sin tro på Jesus.

Den andre mannen är i sitt slag nästan lika märklig. Han är ytterligt fattig, något som troligen

till stor del berott på hustrun, som varit lat och slarfvig. Han har flitigt besökt kapellet, 8 li från sitt hem, läst sitt Nya testamente och äfven för sina grannar vittnat om, hvad han funnit, så att dessa med aktning lyssnat till honom. Välsignelse har ock kommit in i hans hem. Hustrun har blifvit arbetsam och ordentlig, hvarom mannens numera hela och snygga kläder bära vittne. Han är en både till sitt inre och sitt yttre omskapad människa, en verkligen värdig församlingsmedlem.

De båda kvinnorna synas också väl ha beräknat kostnaden af att följa Jesus. De äro nära släkt, bo tillsammans, läsa och bedja tillsammans och gå tillsammans ut med sina traktater för att så godt de kunna vittna om Herren. Nu fingo de ock gemensamt begrafvas i dopet till Kristi död och uppståndelse. För dem var detta *högtid*. Att de med ifver och längtan motsett denna stund, kan man förstå däraf, att de trotsade den långa vägen, 65 li. En skröplig åsna hade de visserligen med sig, så att de turvis kunde få rida, men färden varade i alla fall till in på sena kvällen och var för dem mycket mödosam. När de sent på aftonen anropade stadens portvakt, var denne nästan benägen tro, att de ensamma kvinnorna voro förklädda röfvare. Så mycket varmare välkomnades de, då de slutligen kommo fram till "Evangeliisalen", af alla där samlade kristna. —

En sorglig motvikt mot dessa nydöpta utgöra de *sex* personer, som vi måst utesluta ur församlingen. Två af dessa ha under en längre tid rökt opium och ej velat afvänja sig och låta sig frälsas. Två ha smugglat opium, och två ha under längre tid lefvat i otukt. Dessa synder ha sålunda fortgått en lång tid, utan att församlingstukt öfvats, detta emedan ingen af de öfriga troende ägt mod nog att göra saken fullständigt känd för oss. Att detta nu skett, visar att en hälsosam reaktion mot orenheten har inträdt, och att större frimodighet att söka rensa ut det onda nu finnes.

Ett sådant sinne uppenbarar sig ock mer och mer hos våra infödda medhjälpare och yttrar sig i enskild och offentlig förmaning samt varm bön om Andens helgande kraft i församlingen.

Evangelisterna hafva f. ö. under våren på vanligt sätt arbetat med predikan och bokspridning samt uppklistring af traktater.

Arbetet bland kvinnorna har bedrifvits, så godt sig göra låtit, med våra ringa krafter. Syster Agnes Forssberg höll intill sommarens inträde bibelklass hvarje vecka. Hon afvande dessutom några kvinnor från opium.

Syster Maria Björklund undervisade i sång i gosskolan. Båda systrarna gjorde ock några resor till närmare liggande byar. Deras hufvudsakliga arbete var dock förlagdt till flickskolan.

Min hustru gjorde tillsammans med bibelkvinnan resor i distriktet och besökte därvid 19 byar. Öfverallt blefvo de varmt välkomna.

Uanchuan den 15 juli 1914.

Axel Hahne.

Kriget och missionen.

I "China's Millions" läsas följande tänkvärda rader:

Verkningarna af det nu pågående kriget skola bli många och vidtgående. Man frestas att bli alldeles nedtryckt af fruktan för den verkan, som skall framkallas på missionsfältet, af det bedröfliga skådespelet: S. k. kristna folk bekrigande hvarandra! Skådespelet är i sanning sorgligt. Men själfva denna tragedi bör kunna hjälpa oss och måhända de hednakristna församlingarna att fatta, det civilisation och kristendom icke äro ett och detsamma. Kriget bör meddela oss en andligare uppfattning af Guds församling. Det bör leda oss till att med mer allvar än hittills bedja om, att liksom ingenting kan skilja oss från Kristi kärlek, icke heller något skall kunna skilja dem, som äro lemmar i hans församling.

Under de gångna åren hafva missionärer af olika trossamfund och många olika nationer kommit hvarandra allt närmare i sitt gemensamma arbete för Gud. I vissa fall har denna gemenskap varit af den intimaste natur. Inom Kina Inlandmissionen t. ex. äro de flesta af Europas nationer representerade antingen som medlemmar eller som associerade. Så t. ex. äro öfver hundra tyska missionsarbetare associerade med missionen. Det är outsägligt sorgligt, att Storbrittanien och Tyskland såsom nationer skola vara i krig. Men *att* så är, bör blott för oss göra det så mycket viktigare att bedja, det ingenting må få slita de band af frid och kärlek, som förena dem, hvilka äro hvarandras lemmar i Kristus. Nationalitet betyder mycket men enheten i Kristus mer. Gud gifve, att ehuru de hedniska folken få se de s. k. kristna folken i inbördes strid, de också må få se, att icke ens detta kan skilja dem, hvilka verkligen äro ett i Kristus Jesus! Då skall kriget belysa vår religions andliga natur och visa, att det rike, vi tillhöra, "icke är af denna värld".

Kina och flickskolorna.

Den första skolan för kinesiska flickor öppnades år 1844 af en miss Aldersey. En af hennes första elever, fru Lai-sun, var närvarande vid de evangeliska missionernas hundraårsjubileum i Shanghai år 1907. De första flickskolorna i Kina voro grundade af missionen, och i regel voro barnen de fattigaste bland de fattiga, hvilkas föräldrar förmåtts skicka dem på grund af löftet, att de små skulle få mat och kläder — eller ock var det hemlösa stackare eller föraktade små slafflickor, som ingen frågade efter mer än missionärerna.

Det blef småningom klart för ett allt mer växande antal kineser, att kvinnorna icke allenast voro mottagliga för undervisning utan blefvo bättre genom att erhålla upplysning. Icke dess mindre gjordes ännu för femtio år sedan ingenting för flickornas uppfostran annat än af missionärer.

Först år 1898 grundades af en *kines* en flickskola. Skolan, som var förlagd i Shanghai, hade

öfver trettio omsorgsfullt utarbetade regler och räknade bland lärarepersonalen flera "lärda kvinnor" från missionens skolor, sannolikt emedan inga andra kunde erhållas, dugliga att undervisa i västerländska ämnen.

Men änkekejsarinnan var förargad på denna skola, och efter två år måste den stängas. I viss mån förändrades emellertid med åren hennes åsikter, och några år senare kallade hon till sig en dr Headland från Pekings universitet, bjöd honom en stol och utfrågade honom om systemet för den kvinnliga uppfostran i Amerika. "Jag har hört", sade hon, "att i edert ärade land alla flickor få lära sig läsa". "Alldeles så, Ers Majestät." "Och få de undervisning i samma ämnen som gossarna?" "Ja, i de offentliga skolorna." "Min önskan är, att också Kinas flickor skola få undervisning."

Yuan Shi Kai, just vid denna tid vicekonung i provinsen Chihli, arbetade med stor energi inom sitt område för inrättande af flickskolor, och sedan dess hafva sådana grundats i ganska stort antal öfver hela riket. Största svårigheten har varit att erhålla lärarepersonal. Och det är att misstänka, att mångenstädes icke så mycket vunnits genom dessa af kineser öppnade skolor "med sina", såsom det utlofvades, "hastigt utbildade lärarinnor".

Republikens folkmängd.

Enligt senaste beräkning af Kinas folkmängd, skulle inom detta lands gränser finnas 302 millioner människor fr. o. m. sex års ålder. Om alla i åldern under sex år medräknas, skulle folkmängden uppgå till omkring 320 millioner.

320 millioner! Och antalet evangelii budbärare, utländska och inhemska, omkring 18 tusen! Vill icke *du* vara med åtminstone i förbön för Kinas myllrande millioner, bland hvilka mörkret ännu är så stort, samt för den skara, som bland dem söker tända och sprida det eviga lifvets ljus?

Den hedniska folkvärlden och Israel.

Missionspastor *K. Järner* vid missionskonferensen i Chindwara den 5 nov. 1909.

Det torde vara ställdt utom allt tvifvel, att, när den ännu hedniska folkvärlden en gång mottagit evangelium, den då skall släppa in i Guds kyrka på jorden en stark och väldig ström af ljus och klarhet ifrån ofvan, hvars verkningar ingen kan öfverskåda eller ana. Man tänke särskildt på Indiens och Kinas rikt begåfvade folk, hvilka tillsammans utgöra så godt som halfva mänskligheten. Månne icke dessa sparats för uppgifter, som västerns kristna icke mäktat lösa, och månne de ej i en framtid skola aflyssna Herren Kristus månget underbart ord, som gått oss och våra fäder förbi? För visso skola de så. Det lefvande och eviga ord, som nu sprides mer och mer i världen, skall ock tränga allt djupare in i församlingens hjärta, och Kristus skall blifva mer och mer förstådd, till dess han verkligen vunnit gestalt uti de sina. Och *den tanken ligger nära till hands, att det gamla Israel, sedan det ännu en gång blifvit Herrens egendom, skall få den uppgiften att taga bort den sista fliken af det täckelse, som hvilar öfver Skrifterna och bringa Kristi kunskap till dess fulla mognad. Då har dagen nått sin middagshöjd.*

Martyrernas blod — kyrkans utsäde.

Under tiden för boxarerörelsen samlades i en liten kinesisk stad med omkring 3,500 invånare de mest betydande och ansedde männen för att rådgöra om, hvilken andel de skulle taga i detta viktiga värf — kristendomens utrotande. Som det såg ut, voro alla fullt ense om att den lilla staden i likhet med sina grannar måste fördrifva den utländska religionen, som drog sådana olyckor öfver Kina.

Plötsligt stördes harmonien vid mötet, därigenom att en helt anspråkslös man reste sig med den förklaringen, att han vore en kristen. De öfriga blefvo mycket häpna och uttalade som sin åsikt, att det icke kunde vara möjligt, att han öfvergifvit sina fäders tro. Men han vidhöll på det bestämdaste, att han trodde på Jesus samt uppmanade sina grannar att icke börja någon förföljelse mot de kristna. Men han talade för döfva öron. Då han icke ville böja sig, skulle han *böjas*. De församlade arbetade upp sig, tills de råkade i raseri och om hvarandra skreko, att Liu skulle fly, om han ville rädda sitt lif. Men han förblef lugn under allt detta tumult och förklarade, att sin tro på Kristus kunde han icke förneka, men att han vore villig, om så vore nödvändigt, att dö för sin Mästare.

Vid mötet befann sig stadens rikaste och mest inflytelserike man, som, om han velat, kunnat rädda Lius lif. Men i likhet med de andra andades han blott hot och hat. Slutet blef, att Liu fick gifva sitt lif för den Herre, som köpt honom med sitt blod.

Den omnämnde mäktige mannen kände sig emellertid från denna tid oroad i sitt samvete, och för att lugna sina inre anklagelser blef han alltmer nitisk i sin tillbedjan af Buddha.

Två af sina söner skickade han till en skola. De skulle, så var hans plan, med tiden bli regeringens ämbetsmän. För c:a tre år sedan återvände de unge männen till sin hemstad. De hade under sin studietid alldeles förlorat tron på afgudarna och föreslogo nu stadens invånare att begagna det ena af stadstemplen till en industriskola.

Under en vistelse i Chang-li, något öfver en sv. mil från deras hem, gjorde de ett besök i metodisternas skola och sjukhus. Till missionärerna yttrade de härvid, att ehuru de icke förstodo de kristnas lära, gillade de af allt sitt hjärta deras verksamhet. Sedan reste de till Tientsin, och under en längre

vistelse i denna stad studerade de ännu grundligare de kristnas skolor och verksamhet. Vid sin återkomst till hemmet förklarade de för fadern, att den enda kraft, som i Kina verkade för folkets välfärd, vore kristendomen. Den gamle mannen blef nästan vild af oro vid tanken på att hans söner skulle öfvergifva sina fäders tro och aftvang dem det löftet, att de aldrig skulle öfvergå till kristendomen.

Men från denna tid var han ännu mer orolig. Så fick han höra, att en nära 80-årig man, Jonathan Verity från Cincinnaty, hade kommit öfver till Kina för att predika den kristna läran och också väntades till Chang-li. Och nu förklarade han en dag för sina söner, att han måste fara till Chang-li för att höra den man, som vid en så hög ålder gjort en så vidsträckt resa enkom för detta ändamål. Tillsammans med tretton medlemmar af sin familj, söner, sonsöner och brorsöner, begaf han sig åstad klockan tre en morgon. Alla åkte de i kärror, och så uppnådde de lyckligt Chang-li. Där stannade de åtta dagar och fingo hvarje dag höra evangelium. Redan under den andra dagens predikan kommo de till en djup öfvertygelse om sanningen, fingo förvissning om sina synders förlåtelse genom tron på Jesus och erhöllo en underbar erfarenhet af Andens närvaro. Den gamle mannen förklarade efter mötets slut, att han aldrig väntat att få erfara en sådan frid.

De manliga medlemmarna af denna familj hade årligen användt omkring 6,000 kr. på spel och opierökning. Från denna dag beslöto de att öfvergifva dessa laster och ägna motsvarande summa åt Herrens tjänst. Och de stodo fast vid sitt beslut. Utan att bedja missionärerna om ett öre byggde de på egen bekostnad en kyrka. Sedan anhöllo de hos missionärerna om en predikant, som de ville underhålla. Vidare inrättade de två skolor, en för gossar och en för flickor. Och hvad som icke får förglömmas — den gamle mannen yttrade vid ett besök hos missionärerna: "Vi sörja numer för änkan efter den där stackars mannen, som under boxarerörelsen led martyrdöden för sin tro."

Biskop Bashford.

Marcus.

Berättelse från Kina af
Edith Ingman.

Nu sitter han vid porten och vittnar om sin Frälsare för dem, som komma. Hög och låg får höra evangelium från hans läppar. Han vill så gärna visa andra vägen, som han funnit.

Lärd är han ej och gör ej heller anspråk på att vara det. Men han fruktar dock ej att predika för de lärda. Jag minns så väl en gång, då jag var ute med Shao-Tsing och Marcus. Shao-Tsing förde ordet som vanligt. Vi träffade en gammal, lärd herre, som ifrigt motsade, hvad som förkunnades. Ett långt, ganska obehagligt samtal uppstod. När de båda tystnat en stund, trädde Marcus fram, såg den lärde mannen så trovärdigt in i ögonen och sade på sitt enkla sätt: "Jag hade så många synder, men Jesus förlät dem alla och gjorde mig ren." Detta kunde ej motsägas, och den lärde drog sig förlägen undan.

Marcus var fordom en ifrig afgudadyrkare och vegetarian. "Till uppresande af denne afgud har jag samlat medel", sade han, då vi en dag besökte ett tempel och betraktade de smutsiga, vederstyggliga afgudarna, där de stodo i rad. Hans hem låg ej långt från detta tempel. Där hade han läst sina böner och mässor morgon och afton, och rökelse hade aldrig fattats i hans hem. Om honom kunde i sanning sägas: "Jag ser, att I uti allt ären mycket benägna för gudsdyrkan".

"I dag går jag på bröllop", kunde hans hustru säga: "Gå du, jag kan ej, ty där ätes kött", var hans vanliga svar. "Ät du dina grönsaker i ro", sade hustrun och gick på alla kalas och bjudningar för dem båda. Men Marcus satt hemma, läste, fastade och sökte på sitt sätt lycka och helighet.

En dag trodde hustrun, att han förlorat sitt förstånd. Han återvände från sitt föräldrahem i Pei-uan, där han tillbringat några dagar. Knappt hade han inträdt i huset, förr än han grep en låda tändstickor och antände pappersguden, som prydde hvardagsrummets vägg. Lågorna slogo upp mot taket, och hustrun skyndade förskräckt att rycka ned den brinnande guden. "Hvad går åt dig?" frågade hon. "Det är bara en papperslapp och ingen gud", var hans korta förklaring, och hon måste låta sig nöja. Men de följande dagarna ökades hennes oro. Han hade med sig från Pei-uan två böcker, och i dem läste han ständigt, läste och grät.

Det var Guds kärlek, uppenbarad i Kristus, som kom Marcus att läsa och gråta. Han såg sin stora synd och Guds stora nåd. "Vinden blåser hvart han vill, och du hör hans röst, men vet icke, hvarifrån han kommer och hvart han far." Guds Andes vind hade blåst in i den aflägsna lilla bergsbyn och tändt det nya lifvet i Marcus' själ, och så blef han en ny skapelse.

Kort därpå flyttade han med sin familj till Pei-uan. Där kunde kan besöka flera möten och få undervisning.

Hans rätta namn är Hsiao-Kih-Tsai. "Marcus" kallas han bara oss emellan. Det namnet har ock sin historia.

Vi hade på vår station, som låg på andra sidan om bergen, måst afskeda vår bokförsäljare och sågo oss om efter en ny. Gud ledde oss att tänka på denne man, och efter bön om ledning i saken frågade vi honom, om han ville komma. Ja, det ville han. Men efter några dagar sade han sig vara sjuk och måste gå hem. En af oss besökte kort därpå Pei-uan, och som han då var frisk, frågade vi, om han ville återkomma och sälja böcker. Ja, han skulle komma följande dag. Han kom men stannade hos oss blott öfver natten och gick så åter hem öfver bergen. Vi undrade, hvad som gick åt honom och beslöto vänta och se. Efter en tid kom han själfmant och sade, att nu ville han börja sitt arbete. Godt och väl. Han var den mest punktliga, villiga

arbetare ja, en verklig skatt i huset. Aldrig gjorde han någon för när. Trogen på sin post var han som ett urverk. Aldrig behöfde man be honom två gånger om samma sak. Men en dag kom plötsligt ett svårmodigt uttryck i hans ögon. "Jag måste gå hem, lärare, jag måste gå hem", förklarade han. "Hvarför?" Därom fingo vi intet besked. Han lofvade komma tillbaka om ett par dagar och gjorde ock så. Men dessa besök i hemmet upprepades ständigt, och vi undrade, hvad vi skulle göra, då han själf en dag sade upp sin tjänst. "Jag måste gå hem, lärare, jag måste gå hem. Jag kan ej mer vara här", var det enda besked, vi fingo. Vi uttryckte vår ledsnad och sade, att vi varit mycket nöjda med honom, men att han naturligtvis själf måste bestämma. "Jag måste gå hem", sade han blott och gick.

Några månader förgingo, och Marcus kom ibland till mötena. Vägen öfver bergen var lång och oländig, så han kunde aldrig komma ofta. En dag kom han så glad och frågade, om vi åter ville taga honom i vår tjänst. Den dagen gåfvo vi honom namnet Marcus. Vi ville göra som Barnabas och låta honom försöka än en gång. Nu hade det också klarnat för oss, hvilken sjukdom han hade: *hemlängtan*. Vild och obetvinglig kom den öfver honom. Han hade aldrig för någon längre tid varit borta från hemmet och var mycket fäst vid sin hustru, sina barn och byn vid den lilla sorlande bäcken mellan bergen. Bambuträden vaggade där sina mjuka kronor, och furorna susade på bergssluttningarna, där han sprungit i barndomsdagar. Däruppe på bergen hade han plockat nötter, och där hade han som äldre huggit och flottat virke. Och där bodde hon, hans barns mor, hvars namn han såsom kines aldrig kunde nämna, men som dock för honom var mer än någon annan i världen.

Och nu? Marcus har varit hos oss två år, och aldrig ha vi haft en man i vårt hem, som gjort oss mindre besvär och mer nytta än han. Att predika för dem som komma samt stundom gå ut och sälja böcker är hans hufvudarbete. Men han gör mycket annat därjämte. Hos honom är andlighet förenad med ett praktiskt sinne och villighet att göra den ringaste tjänst. Sedan han af själ och hjärta uppmanat en man att vända sig till Gud, kan han nästa minut taga kvasten och sopa ren portgången eller gå och mata hönsen.

Har han öfvervunnit sin hemlängtan? *Nej* och *ja*. Han längtar hem men behärskar sig mer än förr. Vi gå honom till mötes och låta honom gå hem nästan hvarje månad. Blott han får se de sina, strålar hans ansikte af fröjd. Väder och vind utgöra aldrig hinder för honom, om han fått lof att gå hem. "Marcus flyger på kärlekens vingar", säga vi skämtande till hvarandra, då han uppskörtar sin långa dräkt, drar ned mössan öfver öronen, spänner upp sin pappersparaply och beger sig hem i vargaväder. Men om vi ha angeläget arbete, kan hemfärden *skjutas upp*. Det kunde den ej förr.

Och nu har Marcus sedan några dagar sin familj i staden. Två gossar i gosskolan, en flicka i flickskolan; svärdottern, den minste lille, Ing-peh, och hustrun bo här i närheten. Själf skall han om några dagar fara till bibelskolan i Nanchang. Vi sända honom dit, för att han skall bli en än mer nyttig tjänare i sin Herres tjänst.

Tack Gud för Marcus!

En drops.

Trött efter en ansträngande dags arbete gick missionärens hustru till sängs i det rum, där hennes tre små redan förut lågo och sofvo. Den hvila, den trötta modern så väl behöfde, fick hon dock icke, emedan den lille minste hela natten oroligt kastade sig af och an på grund af att en ny tand ville fram, och detta gjorde ondt. När morgonen grydde, somnade han, men mamman satt i sängen och grät af trötthet.

Det näst äldsta af barnen, en liten flicka, stack plötsligt upp hufvudet och frågade: "Hvarför gråter mor? Är mor ledsen?" Så hoppade hon upp i sin mammas säng, slog armarna om hennes hals och utbrast: "Jag vill så gärna, att mor skall bli glad igen." I ett nu var hon ur sängen och tog ur sin byrålåda fram något, som hon fått i present från en snäll tant i Stockholm. Mamma visste icke ordet af, förrän en stor drops var inskjuten i hennes mun. Den största af alla hade den lilla flickan letat ut. Nu kunde mamma icke annat än le genom tårarna. Den lilla strålade af glädje och torkade så bort tårarna.

Men mamma hade fått lära en läxa. Hon hade blifvit påmind om *en vän*, som älskar ännu innerligare än t. o. m. ett litet barn i all sin oskuldsfulla kärlek, och som säger: "All eder omsorg kasten på mig, ty *jag* har *omsorg om eder*."

Ett litet barn kan jaga bort tårarna och framlocka ett leende på läpparna. Herren Jesus kan borttaga synd och sorg och gifva evig glädje.

D. B.

Till Redaktionen insänd skrift.

"Lukas, läkaren", af dr. Fredrik Kugelberg, Svenska Kyrkans läkaremissionär i Indien. Förlag: C. E. Fritzes bokförlags A.-B, Stockholm. Pris: 50 öre.

Mycket lämplig vid bibelstudier.

Till tidningens prenumerantsamlare.

Till dem af tidningens prenumerantsamlare, som under korsband erhålla sina ex. från expeditionen, och som ännu icke insändt likvid, ställes härmed en vänlig erinran att med det snaraste göra detta.

Redaktionen.

Svenska Missionens i Kina höstmöte

hålles i Betesdakyrkan Söndagen den 4 okt. både på f. m. och e. m.

Missionär Rik. Andersson jämte flera bröder tillhörande missionen komma att tala, och utbeder sig Kommittén missionsvännernas förböner för mötet.

Stockholm. Svenska Tryckeriaktiebolaget 1914.

N:r 20. Årg. 19. 15 OKT. 1914. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳 耶和華以拉

Kina-Missionstidningen
Sinims Land

Utgifvare	Redigeras af	Expedition:	Telegramadress:	Telefon:
Kom. för Sv. Missionen i Kina.	ERIK FOLKE och EMMA BESKOW.	*Malmtorgsgatan 8.*	»*Sinim*», *Stockholm.*	Riks. 44 59. Allm. 224 73.

Innehåll: Tre samverkande krafter i vårt missionsarbete, I. — Sommarhemmet en verklighet. — Från seminariet i Yuncheng. — Brefafdelningen. — Böne- och tacksägelseämnen. — Kina Inlandmissionen. — Vårt höstmöte. — Redovisning. — Försäljning.

Tre samverkande krafter i vårt missionsarbete.*

1 Tess. 1: 1, 2.

I.

När aposteln Paulus skrifver dessa ord till församlingen i Tessalonika, säger han själf, att han hade varit skild från den till en kort liten tid. Han hade på grund af den förföljelse, som uppstod, lämnat de nyomvända i Tessalonika. Längre fram, då han hade ställt sin färd till Aten, säger han, att han var mycket orolig för dem och rädd, att de skulle falla i frestelse och gifva efter för det starka motstånd, de fingo röna, och så sände han, såsom vi veta, Timoteus till dem. Timoteus kommer åter till aposteln, då han befinner sig i Korint. Huru lång tid, som gått, sedan aposteln vunnit dem för Kristus, veta vi icke. Han säger blott, att det var en kort tid. När Timoteus kom tillbaka, bringade han aposteln det glada budskapet, att de troende i Tessalonika alla stodo kvar och icke blott det utan äfven voro verksamma för sin Mästare. Aposteln sätter sig omedelbart ned för att skrifva till församlingen i Tessalonika och säger därvid: "Jag tackar Gud för eder alla." Och så nämner han, hvad han särskildt ville tacka Gud för — *deras verk i tron, deras arbete i kärleken* och *deras uthållighet i hoppet.* I den unga församlingen funnos dessa tre dygder, såsom de hafva blifvit kallade. För min del tycker jag dock, det är alldeles för svagt att kalla tro, hopp och kärlek för dygder. De äro i sig själfva lefvande krafter, icke framkomna ur människohjärtan utan från ofvan nedsänkta i människohjärtan, gifna af lefvande Gud genom hans Helige Ande.

När vi se på tessalonikernas församling, framstår alldeles särskildt *ett* drag. Den var en *missionerande* församling, och som sådan framstår den som en sannskyldig förebild i fråga om allt missionsarbete. Vi kunna icke uträtta Guds verk på jorden, utan att dessa tre mäktiga krafter, dessa tre faktorer, samverka i våra hjärtan och i Guds församling.

Aposteln tackar Gud för deras arbete i tron eller, såsom jag ock sett det öfversatt, deras verksamma tro. Han menar icke, hvad de hade uträttat genom tron, utan hvad tron hade uträttat genom dem, och gifver oss därigenom en skön blick på hvad tron är.

Tron är för det första, såsom nyss framhållits, en *kraft* eller, för att använda en bild, den ledning, genom hvilken Guds kraft strömmar till våra hjärtan. Jag tänker på den kraftledning, som går förbi Mariestad från Gullspång. All den kraft, som behöfves för de stora pappersbruken i Mariestad, Munkfors m. fl. andra bruk och verkstäder, ledes till dessa platser från Gullspång genom tre små trådar. Och hvilket maskineri sätta de icke i gång! Tron är, bildlikt taladt, tråden, som förenar oss med den Allsmäktige i himmelen och sätter våra hjärtan i rörelse, i verksamhet för honom och hans verk på jorden. Aposteln säger i kap. 2 om denna kraft:

* Föredrag vid S. M. K:s höstmöte af missionär Rikard Andersson i Betesdakyrkan i Stockholm.

"Hvilken ock är verksam *i eder, som tron.*" Och på ett annat ställe: "Huru öfversvinneligt stor hans makt är med afseende på oss, som tro". Liksom den lilla tråden, den elektriska ledningen, leder kraften ut till olika platser, så sätter tron oss i förbindelse med den treenige Guden, Fadern, Sonen och Anden. Huru förvandlas icke allting genom denna kontakt med lefvande Gud! Och huru väl behöfva vi icke just i denna tid denna förbindelse med vår Gud! Vi hörde i det föregående föredraget om hur just genom det nuvarande världskriget *kärleken* sättes på hårda prof. Också *tron* sättes på hårda prof. Men både kärlek och tro skola bestå profvet, om de äro grundade på lefvande Gud och hafva sin källa i honom. Alldeles som den elektriska tråden, då den är förenad med kraftkällan, sätter krafter i rörelse, så tillför tron oss lif, ja, lif öfvernog, och ljus, ja, ljus öfvernog. Den kan icke förblifva overksam. Jag har i de nämnda fabrikerna sett, att samma kraft, som drifver det stora maskineriet, också upplyser de stora lokalerna. Tron i förbindelse med Gud gifver oss kraft att verka hans verk och lysa för honom i världen. Det heter om de troende i Tessalonika, att de voro verksamma, icke blott så att deras *omgifning* kände det, icke blott så att de blifvit föredömen för alla troende i Macedonien och Akaja, utan att *öfverallt* hade deras tro på Gud kommit ut. Guds evangelium hade på ett underbart sätt gått ut från den lilla förföljda församlingen.

Låtom oss komma ihåg detta under den närvarande tiden, så full af oro, då oron liksom vill tynga ned oss och förlama både våra hjärtan och vårt arbete för Gud! Det var just under tider af oro, under ständig förföljelse, som Gud fick utföra trons verk hos tessalonikerna. Det se vi af apostelns andra bref, där han talar om att tessalonikerna ännu ledo förföljelse. De hade en tro, som bestod profvet, ty den hade sin källa i Gud. Därför gick ock Herrens ord ut från dem och blefvo de föredömen för andra troende; därför gick deras tro på Gud *öfverallt* ut.

Hvad verkar nu tron i våra hjärtan och i Guds församling? Den *lyfter* oss öfver omständigheterna, så att vi icke behöfva låta dem trycka ned oss. Tron lyfter oss öfver oron och svårigheterna i världen. Vi hafva just hört så sant framhållas, hvilka svårigheter detta världskrig framkallar för missionen. För någon tid sedan var jag med vid ett missionsmöte. En kär broder sade, då vi efteråt voro inbjudna till middag och samtalet helt naturligt kom in på den närvarande ställningen i världen: "Englands mission kommer bestämdt att gå upp i intet. De engelska missionärerna komma helt visst att få inställa sitt arbete." Just i detsamma kom den frågan så lefvande för mig: "*Hvems* är missionen? Är det engelsmännens eller tyskarnas eller svenskarnas?" Och svaret blef: "Den är *Guds*, icke människors." Vi behöfva i sanning en tro, som hjälper oss att se bort från det mänskliga och se på lefvande Gud, att ihågkomma, att verket är hans. Vore missionen den ena eller andra nationens verk, då vore det svårt att hålla modet uppe. Men nu hafva vi *en lefvande Gud.* "Deras klippa är icke såsom vår klippa." Vår tro, vårt arbete har sitt ursprung, sin källa och sin kraft i honom, som är *öfver* allt. Hjärtat vill nog ryckas hit och dit, och många frågor tränga sig inpå oss, men så kommer han, som är i himmelen, och säger: "Blifven stilla och besinnen, att jag är *Gud!* Jag skall vara hög bland hedningarna, hög på jorden."

När Moses sände spejare till Kanaans land för att bespeja landet, veta vi resultatet. De tio kommo tillbaka och berättade om de väldiga murarna och om de jättar, de sett, Enaks barn, och de säga: "Vi voro såsom gräshoppor i deras ögon och också i våra egna." Men Josua och Kaleb, dessa trons män, föra ett annat språk, trons språk. De säga: "Om Herren är med oss — de kunde lika väl hafva sagt: Om vi äro med Herren — skall han föra oss in i landet, ty han har lofvat oss landet." Josua och Kaleb sågo lika väl som de tio de stora murarna, det resliga folket, jättarna, men de lyfte blicken från allt detta upp till lefvande Gud. Tron lyfter oss såsom ingenting annat. I förra söndagens högmässotext läste vi om Jesus, när han kom till Betania, då Lasarus hade legat fyra dygn i grafven och redan börjat undergå förvandling. Herren Jesus lyfter sin blick bort från Lasarus och grafven, upp till Gud och säger: "Fader, jag *tackar* dig." *Hvad* tackade han för? För att Lasarus lefde, fastän han ännu låg i grafven. Må också vi i tron lyfta våra ögon upp till Gud och känna, att hos honom är kraft! Om vi se alltför mycket på händelserna i världen, svårigheterna, motgångarna, är det fara värdt, att vi förlora kraften. Må vi se på honom, som gifver kraft, och tacka honom, att han skall vinna seger på jorden! Så lyder hans ord till enfödde Sonen: "Äska af mig, och jag vill gifva dig hedningarna till arf och jordens ändar till egendom." Intet krig kan förändra det löftet. Han har också gifvit många andra löften. "Därför", heter det, "att hans själ har arbetat, skall han se och mättas. Herrens uppsåt skall i hans hand hafva framgång. När

han har gifvit sitt lif till ett skuldoffer, skall han se en säd, som skall länge lefva." Om Gud endast får vår lilla tro i sin hand, får den fästad vid sig själf, skall han föra sitt verk till seger.

Tron icke blott lyfter oss öfver omständigheterna och hjälper oss att hafva vår förtröstan på lefvande Gud, den har ännu en mission att utföra, något mer att tillföra oss. Det heter så skönt om Abraham: "Genom tron vistades han såsom *främling* i löftets land och bodde i tält med Isak och Jakob, medarfvingarna till samma löfte." Tron verkar främlingssinne och bevarar främlingssinne. Det går eljest så lätt att blifva bofast här nere. Till och med Guds församling står i fara härför. Men genom tron kunna vi bevaras i främlingssinne, så att vi med Abraham vänta på den stad, hvars byggmästare och skapare Gud är. Jag läste för något år sedan om en engelsk broder, en man, som Gud hade gifvit en stor förmögenhet, och som blef fylld af denna kärlek och tro till Gud. Han offrade hela sin förmögenhet och hela sitt lif för missionens sak i Kina. När han hade slutat sina dagar därute, sände någon hem allt, hvad han lämnat efter sig på jorden. Det var en kista, innehållande några få klädespersedlar. När den kom till England och hans broder öppnade den, stod hans lille gosse bredvid och tittade på. Han såg ned i kistan och utbrast: "Men pappa, var farbror fattig?" "Nej", svarade fadern, "farbror var *rik*, men han har skickat allt sitt *före* till himmelen". Se, denne man ägde främlingssinne! Han tänkte: "Här är jag icke hemma, jag har mitt hem därofvan och skickar därför före dit så mycket jag kan." — Har tron i *oss* fått verka och bevara detta främlingssinne, detta offersinne?

Sommarhemmet — en verklighet.

Det önskemål, som så ofta af våra syskon på fältet uttalats, att erhålla ett *sommarhem*, har nu förverkligats.

Som bekant lät fröken Ebba Burén för några år tillbaka uppföra en villa på berget Chikungshan i Honan, dit hon om somrarna på det kärleksfullaste inbjudit flera af syskonen, i somras — så många som elfva — och där de på alla vis haft det utomordentligt godt. Men skaran af missionärer på fältet har ökats, och ännu flera ha varit i behof af en tillflyktsort undan sommarens hetta. Ett sommarhem har därför alltjämt för syskonen på fältet varit ett önskemål. Hur detta nu förverkligats, framgår af följande bref från missionär August Berg, dat. Chikungshan, den 15 augusti:

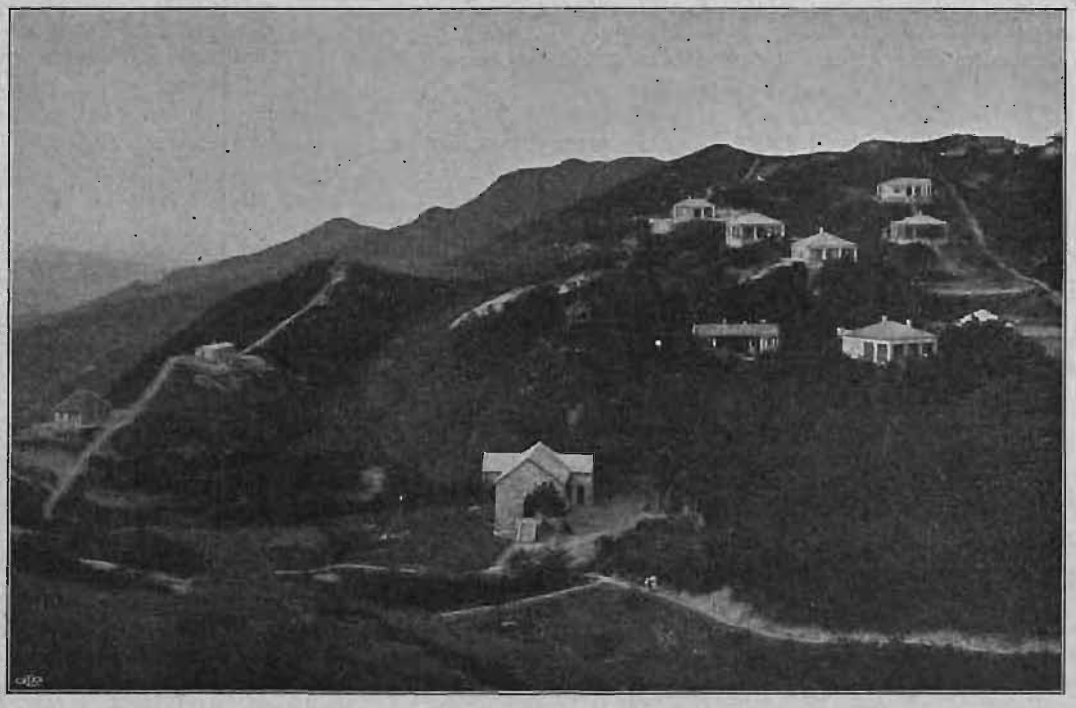

Vy från Chikungshan.

. . . Det är för mig en stor glädje att i dag kunna meddela, att vår sommarhemsfråga nu lösts på ett lyckligt sätt.

Redan så tidigt som år 1909 gafs den första gåfvan till detta hem, men det var först genom H. Maj:t Änkedrottningens frikostiga gåfva, som vi kunde börja på allvar tänka på att realisera vår plan.

Hvarför det i alla fall dröjt, har varit, emedan ovisshet rådt hos somliga, huruvida sommarhemmet

borde förläggas här i Honan, dit vägen ställer sig lång för våra syskon i Shensi och Shansi, eller om vi borde bygga på något lämpligt berg i endera af dessa provinser. Så utbröt den s. k. "andra revolutionen" och hindrade oss från att vidtaga några steg, för att ej tala om den första revolutionen, som ju afbröt allt arbete för en längre tid.

Genom personlig vistelse här denna sommar har jag för min del kommit till full visshet om, att det icke endast är en tids hvila, som vi behöfva om somrarna, utan äfven ombyte af vistelseort och umgängeskrets och det på en sådan plats, att tillfälle där erbjudes till verklig "hvila i Gud".

En sådan plats är Chikungshan. Genom järnvägens utsträckning västerut från Honanfu förminskas ock afståndet betydligt. Efter att mycket hafva bedit Gud om ledning voro vi alla eniga om att köpa en villa uppe på Chikungshan, byggd af sten, som utbjöds till salu, och som innehöll flera rum och inbyggd veranda, två badrum och en väl inredd köksafdelning. Utsikten från villan storartad. Köpesumman, 2,950 täls, motsvarande i svenskt mynt 7,000 kr., var precis så mycket, som fanns inne i vår s. k. sommarhemsfond.

I köpet ingår fullständigt möblemang, glas, porslin, köksuppsättning m. m. (t. o. m. sommarleksaker för barn!) Äfven medfölja flera utmärkta tomter, fem inalles, som äro af utmärkt stort värde.

Vi äro så tacksamma att slippa bygga, något som för en längre tid tager en persons dyrbara tid i anspråk.

Vi få ju ej alla rum i denna villa, icke på långt när, men meningen är ju, att vi i tur och ordning skola få vår semester, den ena det året, den andre ett annat. Dessutom är fröken Burén fortfarande villig att taga emot syskon i sin villa.

Som jag nämnde, tömdes vår sommarhemsfond. Men en dylik fond äro vi allt fortfarande i behof af, ty huset behöfver ju underhållas. Om vintrarna blåser här starkt, och förlidet år blåste hela taket af såväl denna villa som fröken Buréns, medförande dryga reparationsomkostnader.

Missionärernas andliga och fysiska hälsa är ju missionens största kapital... Vi ha under dessa veckor beredts tillfälle att få hvila och vederkvickelse i hög grad. Här vistas ungefär 230 fullvuxna och 130 barn. Olika nationer och konfessioner äro representerade, men alla äro vi ett i Kristus.

En särskild välsignelse medförde mr Sherwood Eddy's besök. Hans vittnesbörd genomträngde oss alla, och jag tror ej det finns en enda ibland oss alla, som icke går ned från berget med den föresatsen att mer helt tjäna Jesus under den lilla korta tid, som återstår. Fälten mogna till skörd. Äro vi redo att kunna mottaga och vårda denna skörd? Detta var *en* af de många genomträngande frågor, som mr Eddy gjorde oss.

Ett totalintryck af berget gifves genom närstående bild. Vår villa synes ej.*

* Af densamma meddelas en bild i nästa nummer.

Från seminariet i Yuncheng.

Den gångna vårterminen inom seminariet började den 17 jan. och slutade den 18 maj, sålunda upptagande fulla 4 månaders läsning. Denna termin kännetecknades kanske mer än den förra af ett alltför ofta återkommande ombyte af lärare med därpå följande ändring af läsordning. Men mer och mer kommer man till insikt om, huru förhållandena växla i Kina, och i huru stort beroende man under alla egna ansträngningar och beräkningar är af Gud.

Vi hade hoppats få börja denna termin med hjälp af den från Shantungs Kristliga Universitet utexaminerade läraren Duan Antang. Han skulle haft en del af de västerländska ämnena, men af orsaker, som jag här ej kan omtala, uteblef han hela första månaden och kunde börja först den 17 febr. Han är vår förste lärare från Shantungs universitet, och det var med stor undran och icke små förväntningar, vi mottogo honom. Tre månaders samarbete har gifvit oss förvissning om att han, om han ej fullt motsvarat våra *högsta* förväntningar, dock besitter *många goda lärareegenskaper*. Han har ock vunnit elevernas förtroende och vänskap i hög grad. Äfven om han ej på grund af sin ungdom — han är blott 23 år gammal — och sin ringa andliga erfarenhet, kan blifva någon mer framträdande ledare och hjälpare, utför han dock i flera afseenden en god lärares tjänst. Mitt hopp är också, att om han får stanna kvar några år, han skall utvecklas till hjälp för de unga studerandena i deras andliga lif, emedan han själf både af deras lif och af vårt arbetssätt bör kunna förstå, hvad som fordras af en ledare. Hans kunskaper i de ämnen, han förestår, synas vara goda.

Icke långt efter Duans inträde i arbetet gjorde sig vår gamle kunskapsrike kinesiske lärare Guo omöjlig. Han var af den gamla stammens lärare och hade från början svårt att underordna sig skolordningarna. Allt eftersom tiden gick, blef det för honom allt svårare. Till sist måste vi entlediga honom och anställa en yngre man, som tillfredsställande tjänstgjorde till terminens slut.

Större afbräck i undervisningen förorsakades dock genom broder T. Sandbergs sjukdom. På grund af denna var han ur stånd att gifva skolan den värdefulla hjälp, den hittills fått mottaga. Det var i slutet af mars, som han nödgades öfverlämna sina kristendomslektioner åt undertecknad. Som jag redan förut hade en del ämnen, kunde jag ej öfvertaga alla broder Sandbergs lektioner, helst som dessa kräfde mycken förberedelse. Äfven under de lektioner, jag öfvertog, blefvo nog bristerna uppenbara, då jag nämligen hade att börja midt i ett pågående studium af Bibeln. Jag nämner dessa detaljer från vårt skolarbete för att låta vännerna förstå, huru stort vårt behof är af eder förbön äfven för lärarefrågans ordnande vid vårt seminarium.

Undervisningen har bedrifvits med all den kraft, som varit oss möjlig trots lärareombytena. Och eleverna ha med beundransvärd flit sökt inhämta de kurser, vi fastställt. Det allmänna uppvaknandet och det sträfvande efter västerländsk bildning, som finnes

hos den nuvarande ungdomen i Kina, är nog ett glädjande tecken. Det kräfves dock försiktighet vid en sådan skola som vår. Dock ha vi med de ökade kurser, som fastställts för de lägre skolorna inom vår mission, ansett oss böra, försöksvis åtminstone, upptaga flera sekulära ämnen inom grupperna matematik och naturlära. För hvarje undervisare är det uppenbart, att en sådan undervisning kräfver icke blott en duglig lärare och goda läroböcker utan äfven undervisningsmateriel. Förutom några planschverk saknas emellertid fullständigt sådan materiel, hvarigenom undervisningen betydligt försvårats. Vi ha därför vändt oss till Sveriges Lärares Missionsförening med begäran om hjälp, och sådan har beredvilligt utlofvats. Men då icke blott seminariet utan äfven verksamheten i det hela, framför allt vår K. F. U. M., kan ha gagn af sådan materiel såsom medel att samla ungdomen, vill jag framlägga saken äfven för andra vänner till vår verksamhet.

Elevernas antal har under större delen af terminen varit 16. Af dessa är det endast omkring en tredjedel, som helt eller delvis bidraga till sitt underhåll i skolan. Af de öfriga underhållas några fattiga begåfvade ynglingar af enskilda missionärer på fältet. Ett par ha vänner i hemlandet, som hjälpa till med deras underhåll. Men ännu får seminariekassan bidraga till flertalets underhåll vid skolan. Då vårt hopp är att kunna utbilda dugliga troende lärare och evangelister, få vi ju icke alltid taga hänsyn till om eleven har förmåga att underhålla sig själf, utan om han har förutsättningar för evangelist- och lärarekallet, och då händer det stundom, att sådana förutsättningar finnas just bland de fattigaste. De kinesiska församlingarna kunna knappast ännu till någon större utsträckning bidraga till sådana elevers underhåll, upptagna som de äro af egna församlingars kapell- och skolunderhåll, utan få vi därför af seminariefonden använda medel för detta ändamål.

Eleverna ha också under denna termin deltagit i evangeliseringsarbetet. Att detta icke blott är en hjälp för arbetet på platsen utan för deras egen andliga fostran och utveckling, kan jag utan tvekan säga. Några ha med framgång utvecklats till själavinnare, och de öfriga understödja med bön sina kamraters verksamhet. Hur önska vi ej, att de alla skulle bli verkliga Guds kämpar!

För hösten ha vi lyckats anställa ännu en troende lärare från Shantungs universitet. Denne skall jämte sin verksamhet i skolan också ha arbete bland de unge männen i regeringens skolor i samband med K. F. U. M. Hela lärarekåren kommer således att bestå af kristna, och vi hoppas och tro, att Gud skall än mer kunna välsigna vårt arbete på att dana kristna lärare och kunskapsrika evangelister för de olika församlingarna inom vår mission. Men utan bön och förbön är allt arbete fåfängt; därför utbedja vi oss missionsvännernas intresse och förbön för detta viktiga arbetsfält.

Chefoo i juli 1914.

David Landin.

Brefafdelningen

Under vistelsen i Grottorna i byn Ti-iuh-k'eo, den 5 aug. 1914.

Kära missionsvänner!

"Han skall tala frid till folken, och hans herradöme skall nå från haf till haf och ifrån floden intill jordens ända." Sak. 9: 10.

"Ack saliga dag, som i hoppet vi bida,
Då världen är vorden Guds rike till sist,
Då mänskornas släkte förlossningen funnit
Och folken bekänna, att Herren är Krist!"

"Om vi hoppas det, som vi icke se, så förbida vi det med tålamod."

Att Herren må vinna seger och ära, borde vara vårt lifs högsta traktan.

Men hur är det? Träda icke ofta de egna intressena i förgrunden?

När jag ville nämna något om arbetet på vår lilla åkerteg, tränga ofvanstående tankar så kraftigt in på mig. För våra ögon synes icke mycket af Chiehchow-distrikt vara Kristus underlagdt. Men till sist skall han dock vinna pris.

För att i någon mån medverka härtill slogo vi äfven i år upp det gamla tältet under den stora marknaden i maj månad. Strax utanför västra stadsporten sågs det midt ibland krukmakaregods, järnskrot och diverse andra varu-upplag. *En hvilopunkt!* Så sökte den trötte sig dit. Andra kommo af nyfikenhet. Åt alla framdukades utan penningar och för intet kostliga rätter ur Herrens rika förrådshus. De som härutinnan tjänade, voro ej så många denna gång, enär medel fattades till deras underhåll. Vår evangelist var dock alltid till hands, och dessutom manade Herren några af de kristna att på egen sold gå till verket. Henrik talade ibland om kvällarna, då skolarbetet och stationsgöromålen för dagen voro undanstökade. Söndagseftermiddagarna sågs en liten grupp af skolgossar styra stegen ditbort. Den ene efter den andre af dem stod upp och uppmanade under stort allvar folket att fly syndens väg och söka frälsning i Jesus. Deras ord mottogos med synbar rörelse. En afton bars vår lilla resorgel ut till tältet, och broder Landin, som gästade oss, spelade och sjöng för fullt hus. Flera af åhörarna begärde förbön. De kinesiska bröderna antecknade namnen på sex personer, hvilka öppet förklarade sig vilja tro på den sanne Guden. En stor uppmuntran var det att finna, att ej så få på förhand ägde en del kunskap i Guds ord. Tusenden och åter tusenden ha under de sista tjugu åren hört evangelium i tältet. Hvad som nu behöfves, är, att Anden från höjden varder utgjuten öfver oss. Är det någon, som vill bedja om detta för *Chiehchow?*

Hvarje söndag upptager församlingen ett friviljeoffer till vårt blifvande kapell. En af bröderna bär

omkring en liten korg, däri hvar och en lägger ned sin gåfva. Den samlade summan växlar vanligen mellan 100—300 kash. Dömen då om vår glädje och häpnad, när en ung kristen soldat söndagen den 10 maj tömmer hela sin sparpenning — 18 silfverdollar (= 36 kr.) — med undantag af 1,650 kash, hvilka han samtidigt lämnar åt Henrik och ber honom använda till inköp af böcker åt fattiga skolgossar. Sådana ögonblick förstår man något af Petri ord: "Gå ifrån mig, Herre, ty jag är en syndig människa" (Luk. 5: 8).

Nyssnämnde broder — *Sie Fu-cheo* är hans namn — som deltagit i sista fälttåget till Mongoliet, har nu afsagt sig krigstjänsten. Han är föraktad, ja, nästan utstött af sina äldre bröder för *Kristi* skull. Modern har väl ännu hjärta för honom men kan ej gifva honom någon ekonomisk hjälp. Under sommarmånaderna har han vikarierat för vår evangelist, som behöfde vara i sitt hem. *Sie* är mycket nitisk i Herrens tjänst, men litet ovislig ibland. Han sår den ädla säden i tid och otid. Modern vill han nästan tvinga in i Guds rike. Det mest utmärkande draget hos honom är, enligt min mening, hans barnasinne. I hans sällskap har jag ofta tänkt på Jesu ord: "Utan att I omvänden eder och varden såsom barnen, skolen I alls icke inkomma i himmelriket." Vår unge vän — han är nu 25 år — har aldrig gått i skola och behöfde så väl få läsa ett år. Vi tänka därför låta honom få börja i Chiehchow skola i höst. Ungefär 100 kr. behöfvas till hans underhåll, dels till skolafgiften, dels till kläder, ty han är nästan blott och bar. Gud är rik öfver alla dem som åkalla honom, och han säger: "Mitt är allt villebråd i skogen och djuren på tusentals berg. Jag känner alla fåglar på bergen, och det som rör sig på marken hörer mig till. Om jag hungrade, behöfde jag icke säga dig till; ty min är jordkretsen och allt hvad däruti är. — — Offra åt Gud tacksägelse och betala den Allrahögste dina löften! Och åkalla mig i nödens tid, så vill jag hjälpa dig, och du skall prisa mig." Ps. 50: 10—12, 14, 15.

Under den svåraste hettan, omkring $1^1/_2$ månad, bo vi på landet. Visserligen är vår tillflyktsort endast en ful, mörk jordkula, men vi prisa dagligen Herren för den sköna svalka, den gifver. Platsen ligger blott omkring 2 km. från vår station på nedersta sluttningen af bergskedjan. Naturen är härlig. Uppöfver oss resa sig de fasta bergen. Sprittande bäckar dansa och sjunga sin underbara sång. Från den vida utsikten ter sig landet som en enda stor rikt bärande kökträdgård, längre bort sjö och längst i fjärran åter berg.

Henrik går om söndagarna in till staden och leder mötena där. Jag stannar här och läser Guds ord för våra grannar.

De troende kvinnorna från Chiehchow ha nästan mangrannt varit här och hälsat på. Som väl var, kommo de ej på en gång utan i två afdelningar. Vi hade annars icke kunnat härbergera dem alla i våra små krypin. Ingendera gången visste vi om besöket, och det blef ej litet hufvudbry att skaffa mat åt så många, men roligt var det i alla fall. Se här vårt program under de två festdagarna: först frukost, därpå morgonbön, sedan hvila, läsning eller samtal allt efter behag. Kl. 1 middag med åtföljande rast. Vid 3-tiden bar det i väg till en stor, vacker grafgård från 1600-talet, tillhörig en förnäm familj från en annan trakt.

I de åldriga cypressernas skugga dukades nu té med socker — det senare en raritet för kineserna. Efter téet slogo vi oss ned på gräsmattan och läste första gången hela Jesu bergspredikan, sista gången Ps. 19 — samt sjöngo lof- och bönesånger och åkallade Herrens namn. — Ett litet extra nöje bereddes kvinnorna, då de fingo titta i Henriks kikare. Så säger värdinnan några ord, och genast vändas allas blickar till en stor korg, rågad med meloner. Dessa kosta vid pass 2 öre per kilo just nu. Alla inbjudas att låta sig den goda frukten väl smaka, och snart är hela förrådet slut. Kineserna nännas ej aftaga skalet utan förtära äfven detta.

Men nu är dagen nära sitt slut, och våra vänner måste begifva sig hem. Vi följa dem ett godt stycke till vägs.

Herren vare lofvad för nåden att få bereda dessa fattiga vänner en liten vederkvickelse i deras tröttsamma, enformiga lif! "Ty af dig är det allt kommet, och af din hand hafva vi gifvit det åt dig". 1 Kr. 29: 14.

Min man förenar sig med mig i hjärtliga hälsningar till eder alla.

Edert ringa sändebud,
Hilma Tjäder.

* * *

Utdrag ur bref.

Yuncheng, Sha, den 5 aug. 1914.

"I hvarje folk är den, som fruktar honom och öfvar rättfärdighet, honom täckelig!"

. . . I sommar ha vi, min Gertrud och jag, bott här i Yuncheng under de andra syskonens vistelse på Chikungshan. De komma, vill Gud, hem i slutet af denna månad. Sedan hoppas vi på allvar få bosätta oss i Puchow, där jag nyligen varit och ställt i ordning en bostad. Den är visserligen i miniatyr, men den blir "vår". Gertrud språkar och styr med kvinnorna, som vore hon gammal och van. Det går så mycket bättre, då hon är ensam med dem, än då det är andra duktiga med; då känner en ny sig alldeles oduglig.

Fröken Bergs söndagsskola har pågått hela sommaren för unge evangelisten Shïh's hustru med mellan 10 och 20 barn hvarje söndag. Söndagsgudstjänsterna ha i regel varit väl besökta. Husbesök göras hvarje dag af bibelkvinnorna, då Gertrud ibland är med, likaså en gång i veckan på sjukhuset. De sistnämnda besöken äro mycket uppmuntrande.

I Puchow har arbetet pågått som vanligt, ehuru inga missionärer bott där under sommaren. En evangelist har varit ständigt hemma på stationen och en annan på besök på utstationerna för att hjälpa till vid gudstjänsterna. I höst hoppas vi få anställa en bibelkvinna, börja söndagsskolor samt hafva mer evangelisationsarbete ute i distriktet. Vi tro, att Gud har stora välsignelser i beredskap äfven för Puchow. Må vi bara vara redo att tjäna honom och gå hans vägar! Församlingen är rätt stor, har öfver ett hundra medlemmar. Finge Herren värma dem alla eller de flesta, så skulle mycket kunna vinnas genom dem. Innerligt bedja vi, att det skall gå framåt med Herrens verk äfven där.

Här har det varit mycket varmt i sommar men inte länge för gången, enär det regnat rikligt rätt ofta. Skördeutsikterna för hösten äro i våra trakter öfver medelmåttan goda. Hveteskörden i våras var här väldig. Gud är så god, som låter det gångna svåra året följas af detta ymniga år. O, att det finge drifva folket att tro på honom! Men huru skola de tro, utan att någon predikar, och huru skola de predika, utan att de varda sände?

Melonfest. Längst till vänster fru Gertrud Wester. Kvinnorna med böcker i knäet äro bibelkvinnorna Lü och Chia.

Gertrud förenar sig med mig i de varmaste hälsningar.

I Herren varmt tillgifne
Verner Wester.

Böne- och tacksägelseämnen.

Att Herren i sin stora nåd ville återställa vår käre broder *Malte Ringberg*, som åter blifvit ganska klen, och, som det ser ut, angripits af samma svåra sjukdom, af hvilken han led för några år sedan. Huru väl behöfdes han icke för vinterns arbete, och hur skulle icke Guds namn blifva förhärligadt bland det folk, där han bor, om det blefve tydligt för alla, att han återvunne sin hälsa genom Guds direkta ingripande.

Äfven makarna *Stålhammar* och vår syster *Emma Andersson* lära vara klena till hälsan. Må därför också de af missionens vänner frambäras inför nådens tron!

Må vi äfven förena oss med våra syskon i Kina i bön om *en genomgripande väckelse öfver hela fältet.*

* * *

Herren har hört våra böner och gifvit våra syskon *Bloms* samt vår missionärskandidat frk. *Ester Jonsson* en lycklig öfverresa från England. De anlände till Göteborg den 11 oktober.

Kina Inlandmissionen.

Till ledare af Kina Inlandmissionen inom Storbrittanien har efter den i början af året aflidne mr Theodore Howard kallats pastor Stuart Holden, känd och värderad bland många af Guds folk i Sverige sedan sitt deltagande i Söderteljekonferensen 1905.

Efter mycken bön och moget öfvervägande har pastor Holden ansett sig böra mottaga kallelsen såsom från Gud. Han kommer fortfarande att kvarstå som själasörjare i sin församling samt ledare af sitt nyligen bildade bibelinstitut men vill f. ö. ägna sin tid och sina krafter åt Kina Inlandmissionen.

Vårt höstmöte.

Med tack till Gud se vi tillbaka på vårt höstmöte söndagen den 4 oktober. Förmiddagsmötet inleddes af missionär *Erik Folke*, hvarefter föredrag höllos af dr. *Karl Fries* och missionär *Rikard Andersson*. Den förre redogjorde för krigets inverkan på missionen.

På e. m. talade först öfverste *H. Dillner*, utgående från texten: "Sällt det folk, som förstår jubelklangen". Därpå lämnades af missionär *R. Andersson* åtskilliga meddelanden från fältet, som förvisso fyllde de närvarandes hjärtan med glädje och manade både till tacksägelse och förbön.

Alla förbindelser stängas mellan missionärerna och oss, järnvägar, telegraf, post o. s. v. Men Gud ske evigt tack, att ett världskrig icke kan afbryta förbönens trådlösa väg! På denna skola missionärerna därute och missionsvännerna hemma ständigt stå i den lifligaste förbindelse med hvarandra.

Eilert Morthensen.

Redovisning

för medel influtna till »Svenska Missionen i Kina» under september månad 1914.

Allmänna missionsmedel.

N:o		Kr.	Ö.
974.	E. O., Gtbg, »Ett löfte åt Herren»	60:	—
975.	A. O., Norderö	10:	—
976.	M. M., Norderö, »Ett tack till Gud»	10:	—
977.	»Libanon», Gtbg	15:	—
978.	R., Bålsta	5:	—
979.	A. P., Spånga	2:	—
980.	Östra Härads Ungd.-förbund, resebidrag till E. Folke	25:	—
981.	L. B., Naglarp	5:	—
982.	S. J., Örebro, »Undsättning åt de heliga»	200:	—
983.	Missionsmedel från Mora, gm M. S.	50:	—
984.	A. T., »Missionens del af sold»	5:	—
985.	O. Å., Askeby	10:	—
986.	Ps. 50: 14, 15	250:	—
987.	H. S., Vännäs, »till det heliga kriget i Kina»	10:	—
988.	N. P. P., Jemserum	30:	—
989.	—n, — — »ty jag skall vara med dig för att hjälpa dig och frälsa dig, säger Herren». Jer. 15: 20	30:	—
990.	E. F., Herrljunga, söndagsägg	23:	85
991.	M. H., Sthlm	20:	—
992.	C. J. L., »Herren Sebaot är med oss, Jakobs Gud är vår borg»	50:	—
994.	»Från en med glädje arbetande Kinasyförening å Sunneå i Småland, sommaren 1914»	100:	—
995.	»Tackoffer» från en Kinavän å Berga i Södermanland	25:	—
996.	H. H., Sthlm	10:	—
997.	Ullervads mfg, behållning från en offerfest för Kina	44:	50
998.	Skärstads Östra Arbetsförening	50:	—
999.	A., Mariestad	50:	—
1000.	»Herrens del»	72:	—
1001.	»Ett litet tackoffer»	20:	—
1002.	S. P., Norberg	500:	—
1003.	E. S. E., Vadsborg	100:	—
1005.	G. G., Uppsala	60:	—
1006.	Kollekt vid ungdomsmöte i Baggetorp 16/8	15:	—
1007.	Baggetorps mfg	5:	—
1008.	L. och K.	30:	—
1009.	Askeby mfg	35:	—
1010.	Auktionsmedel från Eksjö, gm S. J.	87:	80
1011.	»Tackoffer till Herren för en god sommar», af O. och H. K., Lund	10:	—
1012.	»Af kärlek och tacksamhet» från H. och H., Asbo—Össjö	25:	—
1013.	Del af behållning från missionsauktion i Vännäs kyrkoby	25:	—
1014.	C. M., Ystad	5:	—
1015.	D:o d:o, till Barnens Hem	5:	—
1016.	»Han förmår»	25:	—
1017.	S. E., Sthlm	15:	—
1018.	Auktions- och sparb.-medel från lilla Kinafören. i Kronobäck	109:	09
1019.	Missionsvänner i Flisby, gm E. B.	25:	—
1020.	H. P—n	5:	—
1021.	Kollekt i Sandsjö gm K. S., Bodafors	22:	76
1022.	Kollekt i Säfsjö gm A. H.	23:	42
1023.	Kollekt i Värnamo gm A. E.	20:	—
1024.	D:o i Skärstad gm L. P. G., Siringe	25:	50
1025.	D:o i Betel, Nässjö, gm G. H.	13:	—
1026.	D:o i Mullsjö gm C. L.	25:	—
1027.	C. S., Hok	5:	—
	Transport	2,398:	92

N:o		Kr.	Ö.	
	Transport	2,398:	92	
1028.	E. D., Gtbg	100:	—	
1029.	»Kinesernas vänner», Vernamo	50:	—	
1030.	K. S., Bornholm	5:	—	
1031.	Sparb.-medel från Kronobäcks folkskola	5:	73	
1032.	Kollekt vid möte i Boda 13/9	7:	22	
1033.	S. A. S., Björkö, Nässjö	5:	—	
1034.	Tostarps syförening	30:	—	
1038.	S. St., Sthlm	300:	—	
1039.	A. G—d, Djursholm	50:	—	
1040.	»Tackoffer den 15 sept. från två högtidsfirande hjärtan»	100:	—	
1041.	Ps: 22: 5, 6	500:	—	
1042.	J. A. B., Köping	5:	—	
1044.	C. W. C., Leksberg	20:	—	
1046.	J. af S., Venersborg, »Tackoffer 22 september»	30:	—	
1047.	»Tackoffer», Herren hörer bön	15:	—	
1048.	»Blanka pengar och ettöringar i Jesu välsignade namn» af O. och H. K., Lund	10:	10	
1049.	Kinesernas vänner, Jkpg, för missionärerna Berg och fru Ringbergs underhåll	500:	—	
1050.	H. R., Bålsta	10:	—	
1051.	O. Å., testamente, gm C. F., Herrljunga	50:	—	
1052.	E. B., Katrineholm	50:	—	
1054.	Barnens missionsafton på Missionshemmet 27/9	7:	32	
1055.	N. N., Arvika, till frkn Hultkrantz' underhåll	5:	—	
1056.	Björnö Jungfruförening d:o d:o	20:	—	
1057.	Kollekt vid ett möte i Näsby gm E. K.	8:	—	
1058.	»Ur en missions-sparbössa» gm E. K.	5:	—	
1059.	»Blanka sparbössepengar till Guds ära», af D. N., Lund	4:	61	
1060.	A. T.	30:	—	
1061.	»Tackoffer»	100:	—	4,421: 90

Särskilda ändamål:

993.	P. E. W., Sthlm, för Chang Hsio-hai	40:	—	
1004.	E. S., Ljungby, till Ingeborg Ackzells bibelkvinna	78:	35	
1035.	Redbergslids syförening för evang. Uang	200:	—	
1036.	Redbergslids syförening, Julgåfva till evang. Uang	5:	—	
1037.	Redbergslids syförening, Julgåfva till evang. Fengs änka	5:	—	
1043.	Bredestads skolbarns syförening till skolverks.	80:	—	
1045.	Vänner i Katrineholm, hjälp till en åsna för Ingeborg Ackzell	25:	—	
1053.	E. B., Katrineholm, till julfirande på Berglings station	10:	—	443: 35
	Summa under september månad kr.			4,865: 25

Med varmt tack till hvarje gifvare!

Såsom en fader förbarmar sig öfver barnen, så förbarmar sig Herren öfver dem som frukta honom. Ps. 103: 13.

Försäljning

anordnas af syföreningen för S. M. K., v. Gud, *onsdagen den 3 december* i K. F. U. K:s lokal, Brunnsgatan 3, Stockholm.

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget 1914.